

ΘΕΣΕΙΣ

της 5ης ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗΣ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Το κείμενο αυτό υπερψηφίστηκε μετά από τη συζήτηση και την κατάθεση τροπολογιών από την 5^η Συνδιάσκεψη, 22/1/2023

Περιεχόμενα

Α. ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥσελ. 2

Β. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ» Σελ. 6

Γ. ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ. ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ σελ. 11

Δ. ΠΟΙΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ, ΠΟΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ; σελ. 14

Ε. ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΝΔ ΚΑΙ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΗΣ. ΙΣΧΥΡΗ ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΙΣΧΥΡΗ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ σελ. 17

ΣΤ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ σελ. 20

A. ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ βαδίζει προς την 5^η Συνδιάσκεψή της σε μια συγκλονιστική περίοδο όπου ο καπιταλισμός μέσα στην πολλαπλή ιστορική του κρίση συσσωρεύει τεράστιους κινδύνους για την επιβίωση την ανθρωπότητας. Η ανάγκη πάλης ενάντια του και επαναστατικής του υπέρβασης αποτελεί όρο για την υπεράσπιση της παγκόσμιας ειρήνης, της προστασίας του πλανήτη, των κοινωνικών δικαιωμάτων και της ελευθερίας της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται και κλιμακώνεται με όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή των δυνάμεων του ΝΑΤΟ και της χώρας μας, με τον κίνδυνο της γενικότερης ανάφλεξης να έρχεται πιο κοντά. Η τάση στρατιωτικής εμπλοκής όλο και περισσότερων χωρών της περιοχής (Λευκορωσία, Πολωνία, σκανδιναβικές χώρες), τα ανοιχτά μέτωπα στα Βαλκάνια, αλλά και η αντιπαράθεση ΗΠΑ-Κίνας γύρω από την Ταϊβάν το αποδεικνύουν.

Η αιτία για το πέρασμα σε μια νέα περίοδο πολέμων είναι η τεράστια όξυνση των αστικών και ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, με πυρήνα τη σύγκρουση ανάμεσα στις δυτικές δυνάμεις ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ από την μια και τον υπό διαμόρφωση ευρασιατικό άξονα Κίνας-Ρωσίας και των συμμάχων τους από την άλλη.

Στο στρατόπεδο των **ΗΠΑ οξύνεται η αντιπαράθεση με την ανερχόμενη Κίνα** και τη σαφή αμφισβήτηση της ηγεμονίας τους, όχι μόνο σε οικονομικό, αλλά και σε πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο. Στην «απέναντι» πλευρά αναδύεται ένας ετερόκλητος πόλος κρατών και οικονομιών (με κέντρο την Κίνα, τη Ρωσία, τις BRICS κ.λπ.) που βρίσκονται εκτός του κύκλου της ΕΕ και της Βόρειας Αμερικής. Σηκώνει τη σημαία της «πολυπολικότητας», τη στιγμή που είναι αδύνατο στον καπιταλιστικό κόσμο να συμφωνηθεί ένα «παιχνίδι ίσων με κοινούς κανόνες», αλλά είναι εγγενής η **τάση για αδυσώπητο ανταγωνισμό και κυριαρχία.**

Η όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών αποσταθεροποιεί περαιτέρω το σύστημα. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει αποδυθεί τα τελευταία χρόνια σε μια διαρκή επιχείρηση να ανασχέσει την άνοδο της Κίνας σε ρόλο παγκόσμιου ανταγωνιστή του, όπως το 2021 με τη σύμπληξη της συμμαχίας ΑΥΚΥΣ (Αυστραλία, Βρετανία, ΗΠΑ). Οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας **συνιστούν έναν μεγάλο οικονομικό πόλεμο τόσο σε βάρος της Ρωσίας, όσο και στο βάθος του ορίζοντα κατά της Κίνας.** Η αναμέτρηση για το θέμα της Ταϊβάν έχει σαφώς και οικονομική στρατηγική διάσταση, καθώς με αυτήν σταδιακά μπαίνει στο κάδρο του «κακού» η Κίνα, ενώ έχει τεράστια οικονομική σημασία λόγω του ότι το 75% των ημιαγωγών παράγεται στο νησί της Ταϊβάν.

Ο κινεζικός ιμπεριαλισμός, από την άλλη, διεκδικεί όχι μόνο τον έλεγχο στον Ειρηνικό, αλλά και προσπαθεί να διεισδύσει στην Αφρική, στη Λατινική Αμερική, την Κεντρική Ασία, ακόμη και στην Ευρώπη (δάνεια, έργα υποδομής, όπως ο «νέος δρόμος του μεταξιού», έλεγχος πρώτων υλών), ενώ απλώνει την στρατιωτική του παρουσία και αυξάνει δραματικά τις εξοπλιστικές δαπάνες του.

Η Κίνα και η Ρωσία είναι καπιταλιστικές δυνάμεις που διεκδικούν το δικό τους μερτικό στις ιμπεριαλιστικές μοιρασιές, ανάλογα με την ισχύ και τα συγκεκριμένα συμφέροντά τους. Η εισβολή στην Ουκρανία, η στήριξη του καθεστώτος Άσαντ, όχι μόνο απέναντι στον ΙΣΙΣ, αλλά και

τον κουρδικό αγώνα, η στρατιωτική επέμβαση στο Καζαχστάν και η πολύμορφη ενίσχυση της ευρωπαϊκής ακροδεξιάς, το αποδεικνύουν.

Όμως, η προσπάθεια των ΗΠΑ να οικοδομήσουν έναν διεθνή συνασπισμό ενάντια στην Κίνα σκοντάφτει σε πολλά εμπόδια. Η ταπεινωτική ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στο Αφγανιστάν, μετά από 20 χρόνια κατοχής μιας χώρας με τεράστια γεωστρατηγική σημασία, ήταν ένα παγκόσμιο σοκ και σηματοδοτεί το τέλος μιας εποχής που οι ΗΠΑ θεωρούνταν «πλανητάρχης» και παγκόσμιος χωροφύλακας. Όσο για τη Μέση Ανατολή, το κουβάρι των ανταγωνισμών είναι πιο ανεξέλεγκτο από κάθε φορά, με άμεσες επιπτώσεις στις συμμαχίες που αναδιατάσσονται για να μπουν αμέσως σε κρίση, αλλά και στις κούρσες των εξοπλισμών. Παράλληλα στην αμερικάνικη ήπειρο, η συμμαχία χωρών με τη συμφωνία ALBA εκδηλώνει την αμφισβήτηση της ηγεμονίας των ΗΠΑ. Στην Αφρική 17 χώρες αρνήθηκαν να συνταχτούν με ΗΠΑ-ΕΕ για τον πόλεμο στην Ουκρανία.

Πλέον οι «εμπορικοί πόλεμοι» συνοδεύονται με όλο και πιο έντονες κούρσες εξοπλισμών. Παλιές εστίες έντασης αναζωπυρώνονται και νέες εμφανίζονται, σε ένα τεράστιο τόξο που ξεκινάει από την ανατολική Ευρώπη, όπως στην Ουκρανία, περνάει στη Μέση Ανατολή και καταλήγει στη Νότια Κινέζικη Θάλασσα και τον Ειρηνικό Ωκεανό.

Η Αριστερά πρέπει να σταθεί απέναντι και στις δύο αντιμαχόμενες πλευρές. Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι άδικος και ιμπεριαλιστικός και από τις δύο πλευρές. Τυχόν ταύτιση με το NATO, όπως κάνουν ορισμένες δυνάμεις της ευρωπαϊκής Αριστεράς στο όνομα της «ρωσικής επιθετικότητας» και του «ουκρανικού λαού», οδηγεί στην υποταγή στις κυρίαρχες δυτικές δυνάμεις και τις άρχουσες τάξεις. Τυχόν υποστήριξη της Ρωσίας στο όνομα του «μικρότερου κακού», του «αδυνατίσματος του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού» οδηγεί σε ρόλο υπερασπιστή της βάνουσης επιθετικότητας και των εγκλημάτων της καπιταλιστικής Ρωσίας, της ακροδεξιάς εθνικιστικής ιδεολογίας της σημερινής ρώσικης ηγεσίας.

Η επαναστατική αντικαπιταλιστική Αριστερά έχει το βλέμμα και τις ελπίδες της στραμμένες στην οικοδόμηση του μετώπου της διεθνούς εργατικής τάξης και των λαών, στους αγώνες σε όλο τον κόσμο απέναντι στους πολέμους του κεφαλαίου σαν την πραγματική απάντηση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα σε Ανατολή και Δύση.

Η ανεξαρτησία της Αριστεράς απέναντι και στους δύο αντιμαχόμενους ιμπεριαλιστικούς πόλους είναι όρος για την πολιτική και ηθική της ύπαρξη.

2. Ο παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται αντιμέτωπος με την προοπτική μιας οικονομικής κρίσης ακόμα χειρότερης από το 2008. Οι εκτιμήσεις για «εκτίναξη» της παγκόσμιας οικονομίας, που σε κάποιες εκδοχές τους μιλούσαν και για επανάληψη της «βρυχώμενης δεκαετίας του 1920» (μετά το τέλος της πανδημίας της ισπανικής γρίπης) διαψεύδονται.

Όταν ξέσπασε η πανδημία στο τέλος του 2019, η ασθενική ανάκαμψη του συστήματος από τη Μεγάλη Ύφεση του 2008-09 έφτανε ήδη στο τέλος της. Οι γιγάντιες ενέσεις «φτηνού χρήματος» στις επιχειρήσεις από τις κεντρικές τράπεζες ήταν η συνταγή για την αντιμετώπιση της κρίσης.

Την ίδια αντιμετώπιση είχαν οι άρχουσες τάξεις και απέναντι στο «σοκ της πανδημίας». Οι πακτωλοί χρήματος (περίπου 32 τρισ. δολάρια) το μόνο που κατάφεραν είναι να κρατήσουν όρθιες τις εταιρείες-ζόμπι και να τροφοδοτήσουν με φρέσκο αέρα κάθε λογής κερδοσκοπικές φούσκες. Από αυτή την άποψη οι αριθμοί πραγματικά ζαλίζουν: η αξία των μετοχών και των εταιρικών ομολόγων αυξήθηκε κατά 60 τρισεκατομμύρια δολάρια. Οι εταιρείες άντλησαν 12,1 τρισ. δολάρια πουλώντας μετοχές και ομόλογα. Πρόκειται για ένα «βουνό ρευστότητας», το οποίο ανακυκλώνεται σε νέα κερδοσκοπικά παιχνίδια. Το αποτέλεσμα είναι η δραματική αύξηση του χρέους που δεν μπορεί να υποστηρίξει η ασθενική πορεία του ΑΕΠ.

Στη ρίζα των βαλτωμένων ρυθμών ανάπτυξης βρίσκεται η αδυναμία των καπιταλιστών παγκόσμια να εξασφαλίσουν «ικανοποιητικά» κέρδη για τις επενδύσεις τους. Σύμφωνα με πρόσφατους υπολογισμούς μαρξιστών οικονομολόγων, το παγκόσμιο ποσοστό κέρδους έχει μείνει στάσιμο μετά τη μεγάλη ύφεση του 2008-09 και το 2019 βρισκόταν σχεδόν σε ιστορικό χαμηλό, πριν χτυπήσει η ύφεση της πανδημίας. **Έτσι επιβεβαιώνεται ότι θεμέλιο της δομικής κρίσης του καπιταλισμού είναι η κρίση υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου**, που δεν μπορεί να την ξεπεράσει από το 2008 που ξέσπασε.

Με το παγκόσμιο χρέος σε επίπεδα ρεκόρ (256% του παγκόσμιου ΑΕΠ), μια νέα παγκόσμια κρίση χρέους έχει ήδη αρχίσει, ενώ πλέον οριστικά οι κεντρικές τράπεζες έχουν ξεκινήσει την αύξηση των επιτοκίων και του κόστους του χρήματος, βυθίζοντας τις καπιταλιστικές οικονομίες στην ύφεση, και τα λαϊκά νοικοκυριά σε απόγνωση.

Η άνοδος του πληθωρισμού κατατρώει τα λαϊκά εισοδήματα σε όλον τον κόσμο. Οι άρχουσες τάξεις διακηρύσσουν ότι για την αύξηση του πληθωρισμού φταίει η... όλο και μειούμενη ζήτηση, ενώ στην πραγματικότητα **η αύξηση του πληθωρισμού οφείλεται στα τρομακτικά υπερκέρδη του κεφαλαίου**, στην πλήρη ασυδοσία τους να καθορίζουν τις τιμές στα πλαίσια των απελευθερωμένων αγορών. **Ο πόλεμος, όπως και η πανδημία, επιτείνουν τα φαινόμενα αυτά, αλλά δεν αποτελούν την αιτία τους.** Το φάσμα του «στασιμοληθωρισμού» επιστρέφει στους εφιάλτες των αρχουσών τάξεων.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για τα παραπάνω είναι η ενεργειακή φτώχεια στην οποία βυθίζονται οι λαοί. **Η ενεργειακή φτώχεια οφείλεται πριν απ' όλα στην απελευθερωμένη αγορά ενέργειας**, στα χρηματιστήρια ενέργειας και ρύπων που εκτινάσσουν τις τιμές θησαυρίζοντας τους ιδιώτες παραγωγούς. Το κεφάλαιο χρησιμοποιεί την οικολογική κρίση, που το ίδιο προκάλεσε, ώστε στο όνομα της «πράσινης μετάβασης» να δώσει διέξοδο στα συσσωρευμένα κεφάλαια, αυξάνοντας την κερδοφορία και την ανταγωνιστικότητα του κεφαλαίου συνολικά, και όχι γιατί νοιάστηκε για το περιβάλλον. Άλλωστε με το ξέσπασμα του πολέμου και τις κυρώσεις στη Ρωσία, επιστρέφει ξανά στην ένταση της χρήσης των ορυκτών καυσίμων.

Η «φυγή» στην τέταρτη βιομηχανική επανάσταση με πυλώνες την ψηφιακή επανάσταση, και την «πράσινη μετάβαση» που ευαγγελίζεται και προωθεί η ΕΕ, μέσα στο καθεστώς της εκμετάλλευσης θα οξύνει τα λαϊκά προβλήματα και θα αναπαράγει τις αντιθέσεις σε ένα ακόμα ψηλότερο επίπεδο. Εκατομμύρια χαμένες θέσεις εργασίας (που δεν αντικαθίστανται από τις λιγότερες στις νέες τεχνολογίες), νέος κύκλος περιβαλλοντικών ζητημάτων (βλ. ΒΑΠΕ) αλλά και νέα πεδία αντιθέσεων (νέοι ενεργειακοί δρόμοι, σπάνιες γαίες κ.λπ.) ξεδιπλώνονται.

Αυτή η κατάσταση, όπου καμιά στρατηγική του κεφαλαίου δεν λειτουργεί με μακροπρόθεσμα σταθερά αποτελέσματα κερδοφορίας, παράγει πολιτικά αδιέξοδα και κρίσεις στην καρδιά του καπιταλισμού. Στις ΗΠΑ τα μεγαλεπήβολα προγράμματα του Μπάιντεν σέρνονται μπλοκαρισμένα στη Γερουσία. Στην ΕΕ οι διαφωνίες της γαλλικής και της γερμανικής κυβέρνησης προκαλούν παράλυση. Τα επεισόδια αυτής της κρίσης, που από οικονομική γίνεται πολιτική, είναι μπροστά μας και καθορίζουν το πλαίσιο που δρούμε πολιτικά.

3. Ταυτόχρονα γίνεται φανερό στα μάτια εκατομμυρίων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο ότι οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις δεν θέλουν και δεν μπορούν να σταματήσουν την κλιματική κρίση και περιβαλλοντική καταστροφή. Αυτή η πραγματικότητα αναδείχτηκε ανάγλυφα με το φιάσκο της COP27 στην Γλασκόβη τον Νοέμβρη του 2021. Το λόμπι των γιγαντιαίων πολυεθνικών εταιρειών και οι εκπρόσωποι των πλούσιων χωρών πίεσαν και για άλλη μια φορά εξασφάλισαν ότι η χρήση ορυκτών καυσίμων θα συνεχιστεί, μαζί με την αποψίλωση των δασών. Η θερμοκρασία αντί να μειωθεί όπως ήταν ο διακηρυγμένος στόχος, θα αυξηθεί στους 2,4 βαθμούς, αν όλες οι κυβερνήσεις τηρήσουν τις δεσμεύσεις τους για το 2030 και στους 2,7 βαθμούς, αν συνεχίσουν με τις τρέχουσες πολιτικές τους.

Από τα οικονομικά αδιέξοδα στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς που αναζωπυρώνουν τις συγκρούσεις για τον έλεγχο κοιτασμάτων ορυκτών καυσίμων, την ίδια στιγμή που ο πλανήτης «καίγεται», οι δυνάμεις του κεφαλαίου επιταχύνουν την καταστροφή του περιβάλλοντος που γεννάει πανδημίες. Υπηρετούν ένα παράλογο σύστημα ανταγωνιστικής συσσώρευσης που ιστορικά αναπτύχθηκε καίγοντας ορυκτά καύσιμα και εξακολουθούν να το κάνουν ακόμα κι όταν προκαλούν καταστροφή στον πλανήτη. Βλέπουν την κλιματική κρίση σαν ευκαιρία για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους, μέσα από την πριμοδότησή τους με αστρονομικά ποσά για την «πράσινη μετάβαση». Φτάνουν να βαφτίζουν «πράσινη» την ρυπογόνα καύση απορριμμάτων ή ακόμα και την επικίνδυνη πυρηνική ενέργεια. Και παράλληλα εντείνουν τους ανταγωνισμούς τους για τον έλεγχο του πετρελαίου, του φυσικού αερίου, των αγωγών και γενικότερα των διαδρομών που τα μεταφέρουν.

Παράγοντας που οφείλεται στην περιβαλλοντική καταστροφή και εντείνει τα αδιέξοδα των αρχουσών τάξεων και κυβερνήσεων είναι η **πανδημία**. Δυο χρόνια πριν, όταν ο Covid-19 απλωνόταν σε όλο τον κόσμο, η εξήγηση που έδιναν οι απολογητές του συστήματος και οι κυβερνήσεις που το διαχειρίζονται, ήταν ότι πρόκειται για μια παροδική «θεομηνία». Στην πραγματικότητα είναι εκδήλωση της καταστροφικής σχέσης του καπιταλισμού με το περιβάλλον. Υποτίθεται ότι οι καραντίνες, τα κατ' ευφημισμό «λοκντάουν», θα εξασφάλιζαν χρόνο για την οργάνωση του εμβολιασμού, που με τη σειρά του θα έχτιζε το περίφημο «τείχος ανοσίας». Τελικά έφερε στην επιφάνεια τους ανταγωνισμούς των φαρμακευτικών, ερευνητικών πολυεθνικών εταιρειών, τον ανορθολογικό χαρακτήρα του καπιταλισμού και την ταξική πολιτική των κυβερνήσεων που ενέτειναν τις κοινωνικές ανισότητες.

Πλέον βρισκόμαστε μπροστά στην παταγώδη αποτυχία του συστήματος σε παγκόσμια κλίμακα. Σύμφωνα με τα στοιχεία του ΠΟΥ στα τέλη Γενάρη του 2022, είχαν καταγραφεί περισσότεροι από 5,5 εκατομμύρια θάνατοι εξαιτίας του Covid-19. Την ίδια στιγμή ένα σύστημα που στηρίζεται στην καταστροφική λογική του κέρδους, στερεί τα εμβόλια από δισεκατομμύρια ανθρώπους στις φτωχότερες χώρες, με πιο τραγικό παράδειγμα την Αφρική. Οι άρχουσες τάξεις επέλεξαν να ενισχύσουν τις φαρμακοβιομηχανίες και να εγκαταλείψουν τα δημόσια συστήματα υγείας στο έλεος

των περικοπών και των ιδιωτικοποιήσεων. Οι ΗΠΑ, η Βρετανία και η ΕΕ μπλοκάρισαν το σπάσιμο των πατεντών στον ΠΟΕ, για να μπορούν οι Pfizer, BioNTech, Moderna να κερδίζουν 65.000 κάθε λεπτό.

4. Τα τρομακτικά προβλήματα επιβίωσης των λαϊκών στρωμάτων, η διαφαινόμενη είσοδος σε νέα ύφεση, οι επιπτώσεις της κλιματικής κρίσης και οι καταλυτικές επιπτώσεις του πολέμου, σφραγίζουν την περίοδο και βρίσκονται στη βάση της τεράστιας όξυνσης των ανταγωνισμών, δημιουργώντας **συνθήκες πολιτικής κρίσης**, απονομιμοποίησης και αστάθειας για όλες τις άρχουσες τάξεις και τους πολιτικούς διαχειριστές τους.

Απομάκρυνση Τζόνσον, απώλεια αυτοδυναμίας Μακρόν, ανατροπή Ντράγκι, ήττα Μπάιντεν –έστω και λιγότερο ηχηρή από την αναμενόμενη- στις ενδιάμεσες εκλογές, πολιτική κρίση στη Βουλγαρία, άνοδος της ακροδεξιάς, απομάκρυνση πλατιών λαϊκών στρωμάτων από την κυρίαρχη πολιτική. Όλα αυτά μαρτυρούν **σοβαρή πολιτική κρίση** στα καπιταλιστικά κέντρα.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, η πιο προωθημένη πολιτική μορφή καπιταλιστικής ολοκλήρωσης περνάει τη δική της κρίση. Απόλυτα δεσμευμένη στα συμφέροντα των πολυεθνικών, δέσμια των σοβαρών αντιθέσεων ανάμεσα στα κράτη, ανάλογα με τον βαθμό οικονομικής τους ανάπτυξης και τα ιδιαίτερα συμφέροντά τους, δεν μπορεί εδώ και 1,5 χρόνο να συμφωνήσει σε στοιχειώδη μέτρα ανακούφισης των λαϊκών στρωμάτων στο θέμα της ενέργειας. Η ΕΕ είναι στους «χαμένους» του πολέμου στην Ουκρανία, καθώς ακολουθώντας τις επιταγές των ΗΠΑ, εισπράττει τεράστιο οικονομικό και πολιτικό κόστος στον παγκόσμιο ανταγωνισμό.

Η ακροδεξιά επιχειρεί να αξιοποιήσει την κρίση των παραδοσιακών αστικών πολιτικών δυνάμεων (φιλελεύθερων και σοσιαλδημοκρατικών) και να καθιερωθεί σαν ανερχόμενη πολιτική δύναμη, σπρώχνοντας το σύνολο του αστικού πολιτικού συστήματος προς βαθιά αντιδραστικές θέσεις. Με έναν λόγο δήθεν «αντισυστημικό» και δήθεν φιλολαϊκό, προβάλλει θέσεις εθνικιστικές, ρατσιστικές, βαθιά αυταρχικές και αντεργατικές, σεξιστικές. Συνδυάζει τον άκρατο οικονομικό φιλελευθερισμό με τον πολιτικό αυταρχισμό και την επιστροφή στις «παραδοσιακές αξίες». Συμπεριφέρεται ευέλικτα, με διαφορετικό «προφίλ» ανάλογα με την κοινωνία που απευθύνεται αφομοιώνοντας ακόμα και πλευρές του σύγχρονου «δικαιωτισμού».

Η ανάπτυξη της ακροδεξιάς είναι το αποτέλεσμα της εκκωφαντικής έλλειψης επαναστατικής αριστεράς, που απευθυνόμενη στις λαϊκές μάζες θα μπορούσε να δώσει ριζοσπαστική διέξοδο στη δυσaréσκεια.

Στο γενικό φόντο της παγκόσμιας αντιπαράθεσης, αναζητείται η **συγκρότηση του στρατοπέδου «των κάτω», της εργατικής τάξης, των φτωχών και καταπιεσμένων, που θα μιλήσει για «ψωμί, δουλειά, δημοκρατία, ειρήνη, διεθνή αλληλεγγύη των εργατών και των λαών» και θα αντιπαρατεθεί στη θυσία για καπιταλιστικά κέρδη, τις πολεμικές δαπάνες, την εθνικιστική τύφλωση και φανατισμό, τη μετατροπή των νέων σε κρέας για τα κανόνια του πολέμου.**

5. Μέσα σε αυτό το τοπίο ξεσπάνε σοβαροί αγώνες. Η μακρόσυρτη και πολύπλευρη κρίση αποσταθεροποιεί τους θεσμούς και σπρώχνει τον κόσμο στον αγώνα. Το 2019 σημαδεύτηκε από

ένα κύμα εξεγέρσεων που διακόπηκε προσωρινά από την έλευση της πανδημίας το 2020. Όμως, οι εξεγέρσεις επιστρέφουν με εκκωφαντικές, σε κάποιες περιπτώσεις, πολιτικές εξελίξεις.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα έρχονται από τη Χιλή, από το Σουδάν και το Καζακστάν. Από τη Λατινική Αμερική, στην Αφρική και στην Ασία, ένας κόσμος δείχνει με κάθε τρόπο ότι δεν πάει άλλο. Και δεν πρόκειται για «στιγμιαίες εκρήξεις οργής», κάθε άλλο. Το παράδειγμα του Καζακστάν είναι χαρακτηριστικό, όπως και της Χιλής, όπου η νίκη Μπόριτς στις προεδρικές εκλογές ήρθε μετά από την εξέγερση του τέλους του 2019, η οποία έβαλε στο στόχαστρο όλο το κοινωνικό και πολιτικό οικοδόμημα που είχε στήσει η αιματοβαμμένη δικτατορία του Πινοσέτ, αλλά ο συμβιβασμός της σοσιαλδημοκρατίας του Μπόριτς και η συνέχιση της ίδιας οικονομικής πολιτικής ήταν που οδήγησε στο αδυνάτισμα της εξέγερσης και στην ήττα στο δημοψήφισμα για το Σύνταγμα.

Συνεχίζουν την δράση τους τα πολύ σημαντικά ένοπλα κομμουνιστικά κινήματα, όπως των Ινδιών και των Φιλιππίνων αλλά και του Περού και των Κούρδων στην Τουρκία που κάτω από πολύ δύσκολες συνθήκες διεξάγουν ηρωικά τον παρατεταμένο λαϊκό πόλεμο.

Η επιστροφή της «ροζ παλίρροιας» στη Λατινική Αμερική (περίπτωση Λούλα στην Βραζιλία) έχει ακόμα πιο έντονα στοιχεία συμβιβασμού από ότι στην προηγούμενη δεκαετία. Αν και η αποτυχία των τότε κυβερνητικών πειραμάτων οφείλεται ξεκάθαρα στο «φρενάρισμα» των λαϊκών μαζών από τις συμβιβαστικές ηγεσίες, που επέμεναν να τις «συγκρατήσουν» στα όρια του συστήματος, **η επαναφορά δεν συνοδεύεται από στροφή σε μια πολιτική σύγκρουσης, αλλά από την επιμονή σε έναν ακόμα βαθύτερο συμβιβασμό.**

Όλα τα παραπάνω, όπως και η εξέλιξη με τις δυναμικές εξεγέρσεις που ξεσπούν, αλλά αδυνατούν να επιβάλλουν αντικαπιταλιστικές ανατροπές, όπως στη Σρι Λάνκα, αναδεικνύουν δραματικά την έλλειψη ενός μαζικού, εργατικού, απελευθερωτικού κινήματος που βάζει στόχο την ανατροπή της εκμεταλλευτικής κοινωνίας και την ανάγκη για συγκρότηση, εμφάνιση και παρέμβαση μιας μετωπικής αντικαπιταλιστικής, πραγματικά ριζοσπαστικής, οικολογικής, επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς.

B. Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΗΣ «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ»

6. Αυτές οι διαπιστώσεις ισχύουν στο πολλαπλάσιο για τον ελληνικό καπιταλισμό και την κυβέρνηση της ΝΔ που τον διαχειρίζεται, όπως και οι προηγούμενες κυβερνήσεις με ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.λπ.

Ο ελληνικός καπιταλισμός βρίσκεται σε φάση ισχυρής αντιδραστικής ανασυγκρότησης ενάντια στην εργατική τάξη και τον λαό. Με όπλο την κυβέρνηση της ΝΔ και την πολιτική της ΕΕ, η κερδοφορία των πιο αναπτυγμένων τμημάτων του κεφαλαίου πραγματικά εκτινάσσεται σε πρωτοφανή ύψη. Αντίθετα, η εργατική τάξη, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τους κουτσουρεμένους μισθούς και συντάξεις, την αχαλίνωτη ακρίβεια, την ανασφάλεια για τις συνθήκες στέγασης και διαβίωσης, τα χρέη, τις κατασχέσεις και πλειστηριασμούς, τις περικοπές σε

δημόσια υγεία, τα ταξικά εμπόδια στην εκπαίδευση, τις συνέπειες από τις εκτεταμένες ιδιωτικοποιήσεις, την περιβαλλοντική καταστροφή. Βιώνουν την αστυνομοκρατία και την καθεστωτική πλύση εγκεφάλου από τα συστημικά ΜΜΕ. Όσοι και όσες κινητοποιούνται αντιμετωπίζουν καταστολή και διώξεις.

7. Στο στρατόπεδο του κεφαλαίου, οι 152 εισηγμένες εταιρείες στο χρηματιστήριο, μόνο το πρώτο εξάμηνο του 2022, είχαν καθαρά κέρδη 5,4 δισ., υπερδιπλάσια του 2021. Στον κλάδο της ενέργειας τα «ουρανοκατέβατα» κέρδη των εταιρειών καλά κρατούν. Ελληνικά Πετρέλαια (όμιλος Λάτση) 670% στο β' τρίμηνο του 2022, Motoroil (όμιλος Βαρδινογιάννη) 370%, Όμιλος Μυτιληναίου 116%.

Το τραπεζικό κεφάλαιο εξασφάλισε 1 δισ. ευρώ κέρδη, το πρώτο εξάμηνο του 2022, ενώ την ίδια στιγμή τα επιτόκια εκτινάσσονται και 45.000 σπίτια που αφορούν λαϊκή κατοικία ετοιμάζονται να βγουν σε πλειστηριασμούς.

Το εφοπλιστικό κεφάλαιο επίσης αναπτύσσεται εκρηκτικά. Τα 10 δισ. ευρώ φτάνουν οι παραγγελίες νέων πλοίων που έκαναν οι Έλληνες εφοπλιστές μέσα στο 2021, ενώ τα κέρδη τους ξεπέρασαν τα 1,6 δισ. δολάρια και εκτινάσσονται ακόμα περισσότερο, αξιοποιώντας στο έπακρο τον πόλεμο και τσεπώνοντας αμύθητα κέρδη από τα πανάκριβα φορτία καυσίμων και άλλων προϊόντων που μεταφέρουν.

Στον αντίποδα, η φτώχεια επεκτείνεται στην ελληνική κοινωνία. Ο πληθωρισμός που τρέχει με διψήφια νούμερα, κοντά στο 11%, κατατρώει το λαϊκό εισόδημα. Το γεγονός ότι οι αυξήσεις αφορούν σε προϊόντα και υπηρεσίες που καλύπτουν βασικές κοινωνικές ανάγκες, σημαίνει ότι πλήττονται δυσανάλογα τα χαμηλά και μεσαία εισοδήματα. Ο Δείκτης Τιμών Καταναλωτή τον Φεβρουάριο του 2022 ανήλθε σε 7,2% σε σύγκριση με τον προηγούμενο Φεβρουάριο του 2021 και εντοπίζει αυξήσεις 25,4% σε στέγαση, ηλεκτρισμό, φυσικό αέριο και πετρέλαιο θέρμανσης, ενώ μεγάλες είναι και οι αυξήσεις στις μεταφορές, στη διατροφή και σε μη αλκοολούχα ποτά.

Συνέπεια των παραπάνω είναι πως ήδη από **τον Δεκέμβριο του 2021** η απώλεια αγοραστικής δύναμης του μέσου ατομικού εισοδήματος ανέρχεται **στο 7% σε ετήσια βάση, τάση που σαφώς έχει ενισχυθεί και επιταχυνθεί μέσα στο 2022!**

Το συνολικό επίπεδο ζωής της εργατικής τάξης καταβαραθρώθηκε τα χρόνια των μνημονίων. Ενώ το 2009 ο μέσος εργατικός μισθός στην Ελλάδα ήταν το 124% του ευρωπαϊκού μέσου όρου, το 2018 κατρακύλησε στο 77%!

Σύμφωνα με τα πιο πρόσφατα διαθέσιμα στοιχεία, το 2021 το 20% των εργαζομένων αμείβονται με μισθό έως 500 ευρώ μικτές αποδοχές, ενώ συνολικά σχεδόν οι μισοί, **λαμβάνουν μισθό που δεν ξεπερνάει τα 800 ευρώ μικτά.**

Σε μακροοικονομικό επίπεδο, το χρέος κινείται σήμερα κοντά στο 190% του ΑΕΠ, το υψηλότερο στην Ευρώπη, ενώ ο πληθωρισμός ξεπερνά το 11%, επίσης ο ψηλότερος στην Ευρώπη.

Είναι φανερό ότι τα παραπάνω δεν οφείλονται στην κρίση γενικά, ούτε σε εξωγενείς παράγοντες. Η αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου αποτυπώνεται στις συνθήκες φτώχειας, χειροτέρευσης

της ζωής στα όρια της εξαθλίωσης για ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας. **Η κρίση είναι για τα φτωχά λαϊκά στρώματα και δεν έπεσε από τον ουρανό! Είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της ταξικής πολιτικής της κυβέρνησης της ΝΔ και όλων των μέχρι τώρα κυβερνήσεων που οικοδόμησαν, διατήρησαν, εκσυγχρόνισαν και ανέπτυξαν το ευρωμνημονιακό κεκτημένο.**

8. Όλα τα παραπάνω προκαλούν συνθήκες οργής απέναντι στην κυβέρνηση της ΝΔ. Είναι μια οργή όχι τυφλή, αλλά σημαδεμένη από τις αγωνιστικές και πολιτικές εμπειρίες του εργατικού κινήματος και της νεολαίας. Αυτές οι εμπειρίες δίνουν τη δυνατότητα για ένα νέο προχώρημα στις ιδέες, στη βαθύτερη αμφισβήτηση του συστήματος, τις αναζητήσεις τι μπορεί να σημαίνει η προοπτική της ανατροπής του.

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει χρεοκοπήσει πολιτικά. Ανέβηκε στην εξουσία θεωρώντας ότι οι πικρές εμπειρίες του κόσμου από τη διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ, της άνοιξαν ανεμπόδιστα το δρόμο για να επιβάλλει την πιο άγρια καπιταλιστική ατζέντα σε όλα τα επίπεδα: οικονομικά, πολιτικά και ιδεολογικά. Θεωρούσε επίσης, ότι με τον υποτιθέμενο αέρα της «παγκόσμιας ανάκαμψης» του συστήματος, θα ξεπερνούσε όλες τις «κακοτοπιές» και θα εξασφάλιζε μια άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία σε επόμενες εκλογές, με όποιο εκλογικό σύστημα και αν γίνονταν.

Σήμερα αυτές οι προβλέψεις είναι ξεχασμένες. Η πολιτική αστάθεια πάει πολύ βαθύτερα. Όταν αυτό φαίνεται ακόμα και σε πολύ αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, η Ελλάδα δύσκολα θα αποτελέσει εξαίρεση. Τώρα το θέμα είναι αν μπορούν να σχηματιστούν συμμαχικές κυβερνήσεις ΝΔ-ΚΙΝΑΛ ή ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ και πόσο σταθερές θα είναι για να διαχειριστούν μια νέα κρίση χρέους, τον πόλεμο, ένα νέο φούντωμα της πανδημίας, συνολικά το κοινωνικό ναρκοπέδιο που είναι υποχρεωμένος να κινείται ο ελληνικός καπιταλισμός.

Το σκάνδαλο των υποκλοπών ήρθε να δείξει τον βαθιά αντιδραστικό χαρακτήρα του αστικού πολιτικού συστήματος, με το γενικευμένο καθεστώς των παρακολουθήσεων όλων των πολιτών και την ειδική στοχοποίηση των επικοινωνιών δεκάδων χιλιάδων «εχθρών της εθνικής ασφάλειας». Αλλά και τον ανελέητο χαρακτήρα των αντιθέσεων ανάμεσα στα ιμπεριαλιστικά κέντρα και τις διάφορες μερίδες του κεφαλαίου, που επιτείνουν τα φαινόμενα αστάθειας.

Οι πανηγυρισμοί της κυβέρνησης για την «απογείωση» των ρυθμών ανάπτυξης το 2022 δεν πείθουν κανέναν, όταν οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με ένα κύμα ακρίβειας, μισθούς καθηλωμένους και συντάξεις πετσοκομμένες από το νομοθετικό έκτρωμα του Χατζηδάκη.

Η προσωρινή «χαλάρωση» των όρων του Συμφώνου Σταθερότητας για την περίοδο της πανδημίας δίνει τη θέση της σε ένα νέο κύκλο «δημοσιονομικής πειθαρχίας». **Στην ουσία αυτό που ετοιμάζουν είναι ένα μνημόνιο διαρκείας που δεν λέγεται το όνομά του, ενώ το μόνο που συζητιέται είναι οι μορφές και οι ρυθμοί που θα έχει..**

Γι' αυτό η κυβέρνηση βάζει μπρος έναν **γύρο αιματοβαμμένων περικοπών** στις κοινωνικές δαπάνες, στο όνομα της «δημοσιονομικής ισορροπίας» και μάλιστα σε συνθήκες μείωσης των εισοδημάτων, αύξησης του πληθωρισμού, μείωσης των ρυθμών ανάπτυξης και ύφεσης.

Η κυβέρνηση της ΝΔ **απέτυχε δραματικά στη διαχείριση της πανδημίας**. Οι θάνατοι έχουν φτάσει τις 34.000. Θα ήταν πολλαπλάσιοι, αν δεν υπήρχε η ηρωική προσφορά των υγειονομικών. Η προπαγάνδα της «ατομικής ευθύνης» δεν πείθει κανένα, γιατί όλοι ξέρουν από την καθημερινή εμπειρία σε τι μεταφράζεται: πίσω στη δουλειά και όποιον πάρει ο χάρος, έλλειψη ΜΕΘ και νοσηλείας, παράλογες απαγορεύσεις.

Η κυβέρνηση της ΝΔ **απογείωσε τον κρατικό αυταρχισμό**. Με τον νόμο Χατζηδάκη επεδίωξε να καταργήσει τις απεργίες. Με τον νόμο Χρυσοχοϊδη τις διαδηλώσεις, με τους νόμους Κεραμέως, Χρυσοχοϊδη, Θεοδωρικάκου βάζει την αστυνομία στα πανεπιστήμια. Συνάντησε την σθεναρή αντίσταση του κινήματος, που σε μεγάλο βαθμό παρέλυσαν την εφαρμογή αυτού του ολοκληρωτικού πλαισίου. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι περήφανη για τη συμμετοχή της σε αυτές τις μάχες.

Η προσπάθεια της κυβέρνησης να παραστήσει **την πρωταγωνίστρια της «πράσινης μετάβασης» και της προστασίας του περιβάλλοντος έχει επίσης δεχτεί συντριπτικά πλήγματα**. Στις πυρκαγιές του καλοκαιριού του 2021 χάθηκαν περισσότερες δασικές εκτάσεις από όσο σε όλα τα προηγούμενα 13 καλοκαίρια. Η καταστροφή στη Βαρυμπόμπη και στη βόρεια Εύβοια προκάλεσαν ένα τεράστιο κύμα οργής. Οι θηριώδεις ΒΑΠΕ που κατακλύζουν τα βουνά δημιουργούν προβλήματα ίδια με αυτά που λένε ότι θέλουν να λύσουν.

Δεν πρόκειται προφανώς για αποτελέσματα της «ανικανότητας» των όποιων υπουργών και εκλεκτών της κυβέρνησης. Το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα και τα κράτη που το διαχειρίζονται είναι «ανίκανα» να αντιμετωπίσουν τις επιπτώσεις της κλιματικής κρίσης, γιατί βάζουν τα κέρδη πάνω από τις ζωές των ανθρώπων και τη φύση, τα κέρδη των κατασκευαστικών ή των αφεντικών του τομέα της ενέργειας πάνω από τις στοιχειώδεις ανάγκες της πλειοψηφίας της κοινωνίας.

9. Η κυβέρνηση της ΝΔ συνεχίζει και αναβαθμίζει τη συμπόρευση με τα πολεμοχαρή σχέδια του αμερικανονατοϊκού ιμπεριαλισμού, επιδιώκοντας παράλληλα να αναβαθμίσει τον γεωπολιτικό και οικονομικό ρόλο του ελληνικού καπιταλισμού στην περιοχή. Η Ελλάδα έχει μετατραπεί σε μια απέραντη αμερικανονατοϊκή βάση. Συμμετέχει με πολύπλευρο τρόπο στον πόλεμο στην Ουκρανία. Η στρατηγική συμφωνία με τις ΗΠΑ επί ΣΥΡΙΖΑ και εν συνεχεία η συμφωνία για τις βάσεις με την ΝΔ εμπλέκουν τον λαό σε μεγάλες περιπέτειες.

Η ελληνική άρχουσα τάξη έχει τις δικές της φιλοδοξίες. Η κούρσα των εξοπλισμών και η εκτόξευση των πολεμικών δαπανών στον προϋπολογισμό του 2022 είναι το έμπρακτο δείγμα της πρόθεσής της να μπει σε όλους τους ανταγωνισμούς στην περιοχή, παίζοντας κυριολεκτικά με τη φωτιά των πολεμικών αναφλέξεων. Συνεχίζει να διεκδικεί τη μερίδα του λέοντος από τους πόρους της Α. Μεσογείου, στηριγμένη στις πλάτες των «συμμάχων», μια στρατηγική τυχοδιωκτική, επιθετική και αδιέξοδη.

Όμως, η αποτυχία των μέχρι τώρα στρατηγικών της επιλογών, κάνει πιο ορατό στα μάτια των εργαζόμενων και της νεολαίας το τεράστιο ταξικό κόστος των γεωπολιτικών φιλοδοξιών της, αδυνατίζει τη πειστικότητα των επιχειρημάτων της «εθνικής συστράτευσης» και ανοίγει νέες δυνατότητες για μια αντιπολεμική και διεθνιστική πολιτική στο εργατικό κίνημα.

Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός είναι άδικος και επιθετικός και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Η τούρκικη αστική τάξη στηρίζεται στην γεωστρατηγική της θέση, οικονομική και στρατιωτική της δύναμη και εκμεταλλεύεται τον ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστικών κέντρων προς όφελός της. Παρεμβαίνει στρατιωτικά σε 4 χώρες (Ιράκ, Λιβύη, Συρία, Κύπρος), έχει καταλάβει στρατιωτικά το 1/3 της Κύπρου, διεκδικεί να ασκεί η ίδια τον έλεγχο στην Α. Μεσόγειο. Διεκδικεί επίσης μαξιμαλιστικά να ασκεί η ίδια τον έλεγχο στην Α. Μεσόγειο, μη αναγνωρίζοντας καμιά επήρεια σε ΑΟΖ στα ελληνικά νησιά, κινείται αναθεωρητικά σε σχέση με τις υφιστάμενες συνθήκες, θέτοντας ακόμα και ζητήματα κυριαρχίας στα νησιά.

Η ελληνική άρχουσα τάξη γεμίζει την Ελλάδα βάσεις, διεκδικεί πλήρη επήρεια στις ΑΟΖ των ελληνικών νησιών, διεκδικώντας την «μερίδα του λέοντος» στον έλεγχο της Α Μεσογείου, κρατάει ανοιχτό το ζήτημα της επέκτασης των θαλάσσιων συνόρων στα 12 μίλια.

Η εργατική τάξη και ο λαός δεν έχουν απολύτως τίποτα να κερδίσουν από τον άδικο και αντιδραστικό ανταγωνισμό, που έχει στο κέντρο της την εξαγωγή νέων ορυκτών πόρων σε έναν πλανήτη που «φλέγεται».

Όχι στον άδικο και αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων. Μείωση των εξοπλισμών και στις δύο χώρες. Καμιά αλλαγή των ελληνοτουρκικών συνόρων. Όχι στις ΑΟΖ και στις εξορύξεις. Όχι στο ΝΑΤΟ, την ΕΕ, τους κάθε είδους «προστάτες». Κοινή διεθνιστική πάλη των εργατικών τάξεων σε Ελλάδα – Τουρκία – Κύπρο για την αποτροπή του πολέμου και την ειρήνη στην περιοχή με βασικούς πολιτικούς στόχους κρίκους α) την έξοδο Ελλάδας Τουρκίας από το Νάτο και την μη ένταξη της Κύπρου σε αυτό β) Την έξοδο Ελλάδας – Κύπρου από ΕΕ και την μη ένταξη της Τουρκίας σε αυτή από διεθνιστική εργατική σκοπιά.

Κοινός αντιιμπεριαλιστικός, αντικαπιταλιστικός, διεθνιστικός αγώνας των λαών, στην πορεία για την επαναστατική αλλαγή και στις δυο χώρες.

Αυτός είναι ο μόνος δρόμος και για την λύση του «κυπριακού προβλήματος. Μόνο μέσα από την κοινή πάλη των λαών μπορεί να ανοίξει ο δρόμος για μία Κύπρο ενιαία, ανεξάρτητη, χωρίς ξένους στρατούς (αποχώρηση των τουρκικών στρατευμάτων κατοχής και του ελληνικού στρατού), χωρίς ξένες βάσεις και εγγυήτριες δυνάμεις, με εξασφαλισμένα τα δικαιώματα των λαών της Κύπρου να αποφασίσουν για την τύχη τους, ώστε ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι να μπορούν να ζουν μαζί ειρηνικά και να πάρουν στα χέρια τους και τη ζωή τους και την κοινωνία

Όλα τα παραπάνω αδιέξοδα και αποτυχίες δεν σημαίνουν ότι η κυβέρνηση παραιτείται από τις επιθέσεις της. Αντίθετα, γίνεται πιο επικίνδυνη για την εφαρμογή της πιο άγριας πολιτικής σε όλα τις πλευρές της κοινωνικής ζωής. Από τις αντεργατικές επιθέσεις στο εισόδημα, τις συνθήκες δουλειάς και την ίδια τη ζωή των εργαζόμενων, μέχρι τις εθνικιστικές εκστρατείες, το σεξιστικό οχέτο και το ρατσισμό. Είναι μια κυβέρνηση που βάζει μπροστά να εξοφλήσει όσο πιο γρήγορα γίνεται τα γραμμάτια που έχει υπογράψει στην άρχουσα τάξη.

10. Η κυβέρνηση της ΝΔ στηρίζεται στη στρατηγική συναίνεση του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτό εκφράζεται όχι μόνο στην πολιτική, αλλά και στο τρόπο οργάνωσης, στη «ρευστοποίηση» του κόμματος με την εκλογή του προέδρου από τη «βάση», όπως στο ΚΙΝΑΛ και τη ΝΔ.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ολοκληρώσει την αστική του μετάλλαξη, σε ένα αστικό-δημοκρατικό κόμμα, πιο κοντά στα «δημοκρατικά κόμματα», παρά στην παραδοσιακή σοσιαλδημοκρατία. Είναι σταθερά αγκυρωμένος στον ευρωατλαντισμό και ειδικά στις σχέσεις με τις ΗΠΑ. Υπέγραψε την στρατηγική συμφωνία Ελλάδας-ΗΠΑ, διασφάλισε τις προϋποθέσεις για να γίνει η Ελλάδα μια μεγάλη αμερικανονατοϊκή βάση, ψήφισε τη συμφωνία για την Ελευσίνα, ενώ παλιότερα πούλησε το Νεώριο, που αποτελούν ειδικής σημασίας ναυπηγεία στον στρατιωτικό σχεδιασμό.

Η πολιτική που ακολουθεί σε όλα τα θέματα σφραγίζεται από τη «νομιμοφροσύνη» απέναντι στα αστικά συμφέροντα και την ΕΕ.

Οι «αντινεοφιλελεύθερες» κορώνες, που κατά καιρούς εξαπολύουν τα στελέχη του, δεν έχουν κανένα ουσιαστικό αντίκρισμα. Η ΝΔ ξεπουλάει ότι έχει απομείνει από τις πρώην ΔΕΚΟ, αλλά ο ΣΥΡΙΖΑ περιορίζεται σε κριτικές για τους χειρισμούς και δεν λέει κουβέντα για επιστροφή στο δημόσιο της ΔΕΗ, των λιμανιών, των αεροδρομίων, των σιδηροδρόμων. Καταγγελίες για την ακρίβεια, αλλά ούτε καν την τιμαριθμική αναπροσαρμογή των μισθών που υποσχόταν το ΠΑΣΟΚ πριν από σαράντα χρόνια. Γενικολογίες κατά του ρατσισμού, αλλά στήριξη για τον φράχτη στον Έβρο και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Έδωσε στήριξη στο αφήγημα της κυβέρνησης για την πανδημία με την πρόταση για υπουργό Υγείας κοινής αποδοχής, την υπερψήφιση των περισσότερων από τους μισούς νόμους που κατέβασε η κυβέρνηση.

Η στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ περιορίζεται σε ένα εκλογικό άνοιγμα στο «κέντρο», ενώ τα παλιά προγράμματα του ΣΥΡΙΖΑ θεωρούνται ότι ανήκουν στην εποχή που ήταν ένα μικρό κόμμα του 3%. Οι αναφορές δεν είναι καν στην «αριστερή κυβέρνηση», αλλά στην «προοδευτική διακυβέρνηση με κορμό τον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ», δηλαδή σε μια συγκυβέρνηση με το ΚΙΝΑΛ.

Μάλιστα, με πρόσφατες τοποθετήσεις στελεχών του, διακηρύσσει πως είναι διατεθειμένος να συμβάλλει σε κυβερνήσεις «εθνικής ενότητας», «χωρίς τον Μητσοτάκη», ανοίγοντας διάπλατα την πόρτα σε τμήματα της ΝΔ ή και στην ίδια την ΝΔ με αλλαγή ηγεσίας.

11. Το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ από την πλευρά του, ο έτερος πόλος της «δημοκρατικής διακυβέρνησης», αποτελεί από χρόνια μια καθαρά συστημική δύναμη, απόλυτα ελεγχόμενη από τις δυνάμεις του κεφαλαίου, με μοναδικό προσανατολισμό να αποτελεί δεκανίκι για την σταθερότητα του αστικού πολιτικού συστήματος.

Σε όλες τις βασικές καμπές στήριξε άμεσα (ψηφίζοντας νομοσχέδια) ή έμμεσα την κυβέρνηση της ΝΔ. Από το «θα λογαριαστούμε μετά» της περιόδου της πανδημίας, που έγινε άλλοθι ισοπεδωτικής επίθεσης στο κίνημα, μέχρι αντιδραστικούς νόμους, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στην Ευρώπη. Η αντιπολίτευσή του βασικά επικεντρώνεται στα εκκωφαντικά σκάνδαλα της ΝΔ. Δίνει διαρκώς εγγυήσεις στον «ξένο παράγοντα» και τις δυνάμεις του συστήματος. Με τις οργανωτικές αλλαγές

που έκανε στο συνέδριό του, οικοδόμησε ένα αρχηγοκεντρικό μοντέλο που αντιστοιχεί και στην αστική του μετάλλαξη εδώ και δεκαετίες.

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ καταλαβαίνει το κενό που αφήνει η αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ και φιλοδοξεί να παίξει τον ρόλο του σταθεροποιητή του πολιτικού σκηνικού στην επόμενη περίοδο. Ιδιαίτερα μετά την εκλογή του Ανδρουλάκη στην ηγεσία του τον Δεκέμβρη του 2021 δίνουν και παίρνουν οι αναλύσεις για την «επιστροφή του ΠΑΣΟΚ». Σε μεγάλο βαθμό πρόκειται «φούσκωμα» των ποσοστών του στις δημοσκοπήσεις για να κρυφτεί κάπως η φθορά της ΝΔ.

Η προσπάθεια ανάκαμψης μετά το σκάνδαλο των υποκλοπών, αν και προσέδωσε κάποια πρόσκαιρα οφέλη, τελικά «ξεφούσκωσε» δείχνοντας τις σαθρές του βάσεις.

Είναι φανερό ότι οι δυνάμεις αυτές δεν μπορούν να εκφράσουν τη λαϊκή οργή.

12. Η Ελληνική Λύση εμφανίζεται σαν «σοβαρή» ακροδεξιά δύναμη, επιδιώκοντας να πλασαριστεί και σαν κυβερνητικό δεκανίκι για τον σχηματισμό κυβέρνησης αμέσως μετά τις επόμενες εκλογές. Αποτελεί ιδιαίτερα επικίνδυνη εξέλιξη, καθώς οι εθνικιστικές και ρατσιστικές θέσεις του κόμματος αυτού, μετατοπίζουν ακόμα δεξιότερα το πολιτικό σκηνικό.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί και πρέπει να πρωτοστατήσει στην πάλη για την ανατροπή της ΝΔ, της αντιδραστικής πολιτικής ΝΑΤΟ-ΕΕ-κεφαλαίου και της συναίνεσης του πολιτικού συστήματος. Να δώσει σάρκα και οστά στην αντικαπιταλιστική προοπτική μέσα στους αγώνες, να συμβάλλει ώστε η ίδια η εργατική τάξη να ανατρέψει το σύστημα επικεφαλής όλων των καταπιεσμένων.

Γ. ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ. ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ

13. Η γενικευμένη δυσαρέσκεια και οργή απέναντι στην κυβέρνηση είναι αποτέλεσμα των αντεργατικών πολιτικών που εφάρμοσαν, αλλά και των αγώνων των προηγούμενων χρόνων. Στη δεκαετία των αγώνων ενάντια στις μνημονιακές κυβερνήσεις και στη συνέχεια στην αντιπαράθεση με την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, που υιοθέτησε όλη την ατζέντα της άρχουσας τάξης στο όνομα του «ρεαλισμού», στους αγώνες δύομισι χρόνων ενάντια στην κυβέρνηση της ΝΔ που δεν σταμάτησαν ούτε με την πανδημία, όταν όλο το βάρος της αστικής προπαγάνδας έπεφτε στην «ατομική ευθύνη» και στο «μένουμε σπίτι».

Είναι καθαρό ότι με την ανάληψη της διακυβέρνησης από τον ΣΥΡΙΖΑ το κίνημα μπήκε σε μια άλλη φάση, χωρίς να έχει τα πολιτικά και τα κοινωνικά εφόδια για να ανταπεξέλθει. Ο ερχομός της «πρώτης φοράς Αριστεράς» και η εφαρμογή μνημονιακής πολιτικής από αυτή την κυβέρνηση απογοήτευσε μεγάλες μάζες του λαού και της νεολαίας, τους οδήγησε στην ήττα, και την αποστράτευση.

Οι επιπτώσεις αυτής της ήττας ήταν βαθύτερες από ότι αρχικά εκτιμούσαμε. Βασικά κλονίστηκε η εμπιστοσύνη όχι απλά στον ΣΥΡΙΖΑ, αλλά **στη δυνατότητα να υπάρξει εναλλακτική λύση και ότι**

υπάρχει κάποιος που αξίζει να εμπιστευτεί για αυτή τη μάχη. Με τη βοήθεια της στάσης της αστικοποιημένης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των πρωτόγνωρων καταστάσεων που βίωσαν οι λαϊκές τάξεις, λόγω της πανδημίας και του πολέμου, το κίνημα πέρασε μια σοβαρή καμπή.

Για να ξεπεραστεί αυτή η καμπή οριστικά δεν φτάνει η μαχητική συμμετοχή στους αγώνες, αν και αυτό είναι προϋπόθεση για οτιδήποτε. Απαιτούνται παράλληλα βήματα στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού, συνδικαλιστικού κινήματος, συγκρότηση των μαχόμενων δυνάμεων που δρουν έξω από τα όρια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, ζύμωση μιας άλλης εναλλακτικής, σε κόντρα με το «εφικτό» των ψίχουλων μιας νέας κυβερνητικής διαχείρισης του συστήματος.

14. Οι απεργιακές μάχες των εργαζόμενων στην e-food στα τέλη του Σεπτεμβρίου του 2021 που στέφθηκε με νίκη, καθώς και οι νικηφόρες απεργίες στην Cosco που ακολούθησαν, συμπυκνώνουν διεργασίες που ξετυλίχτηκαν μέσα σε μια ολόκληρη περίοδο και πιο έντονα στην περίοδο της πανδημίας. Σημαντικά τμήματα της εργατικής τάξης, ακόμα και στον πιο βαθύ ιδιωτικό τομέα, δεν εξατομικοποιούνται, στρέφονται προς τον συλλογικό αγώνα και τα σωματεία τους, παρά το σιωπητήριο που βαράνε οι συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Ο αγώνας στην e-food δείχνει ότι μπορεί να ανοίξει ένας άλλος δρόμος στο εργατικό κίνημα. Με αποφασιστικότητα και μαζικότητα στη δράση. Με ενότητα «από τα κάτω», πάνω στη βάση μιας μαχητικής διεκδίκησης. Με καίρια αιτήματα που να ανταποκρίνονται σε θεμελιώδη αιτήματα της εργατικής τάξης (μετατροπή των συμβάσεων σε αορίστου χρόνου), με ενότητα και λαϊκή συμπαράσταση, αξιοποιώντας όλα τα μέσα (και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κ.λπ.).

Ο ηρωικός αγώνας των εργατών της Μαλαματίνας ενάντια στις απολύσεις και το πρωτοφανές κύμα ταξικής αλληλεγγύης που ξεσήκωσε σε ευρύτερα στρώματα, δείχνουν ότι στην ελληνική κοινωνία συνεχίζουν να υπάρχουν βαθιά αντανάκλαστα. Σοβαροί ήταν οι αγώνες στα Λιπάσματα Καβάλας και στην Kavala Oil στον Πρίνο.

Η άρχουσα τάξη θέλει να γενικεύσει τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις παντού, αλλά οι κατεξοχήν ελαστικά εργαζόμενοι, μέσα στον βαθύ ιδιωτικό τομέα, μπορούν να οργανώνονται, να παλεύουν, να ενώνονται με την υπόλοιπη εργατική τάξη με κοινά αιτήματα και να νικάνε. Αντί να ξεριζώσει τον συνδικαλισμό από τα νοσοκομεία και τα σχολεία, η κυβέρνηση τον βρίσκει μπροστά της και σε κάτεργα του ιδιωτικού τομέα.

Όλα αυτά **δεν μπορούν να κατανοηθούν σαν απλές «συνδικαλιστικές μάχες».** Το εργατικό κίνημα, σε χώρους όπως η εκπαίδευση ή η υγεία, αντιπαράτέθηκε συνολικότερα με την κυβερνητική πολιτική, είχε την τάση να πολιτικοποιήσει τους στόχους του, να θέσει αιτήματα για την εκπαιδευτική ή την πολιτική υγείας της κυβέρνησης γενικότερα. Αυτοί οι αγώνες αφήνουν μια σημαντική παρακαταθήκη για τις ερχόμενες μάχες.

Συνολικά το εργατικό κίνημα έδωσε σημαντικούς αγώνες το προηγούμενο διάστημα, αγκαλιάζοντας και ορισμένους δύσκολους χώρους του ιδιωτικού τομέα. Ο οδοστρωτήρας που επιχείρησε να περάσει η κυβέρνηση της ΝΔ με αφορμή την πανδημία και την ψήφιση του νόμου Χατζηδάκη δεν πέρασε. Ωστόσο δεν έχουν ακόμα υπάρξει εκείνοι οι μαζικοί

πολιτικοποιημένοι αγώνες που θα θέσουν έμπρακτα θέμα ανατροπής της κυβέρνησης και της πολιτικής της.

Χρειάζονται σημαντικά βήματα τόσο στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, όσο και στη διαμόρφωση μιας ισχυρής, μετωπικής πολιτικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς για να βαδίσουμε πιο αποφασιστικά σε αυτό τον δρόμο.

15. Το φοιτητικό και το νεολαιίστικο κίνημα έδωσαν την πολύ σημαντική μάχη με την πανεπιστημιακή αστυνομία και την αντιδραστική αναδιάρθρωση στην εκπαίδευση συνολικά. Κατόρθωσε έως τώρα να αποτρέψει την είσοδό της στο πανεπιστήμιο, ακύρωσε με μαζικά συλλαλητήρια την απαγόρευση των διαδηλώσεων και πυροδότησε την οργή ενάντια στην αστυνομοκρατία στις γειτονίες. Με τις σχολές ανοιχτές πλέον, το φοιτητικό κίνημα ετοιμάζεται για την κλιμάκωση της μάχης με τις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις της κυβέρνησης, το «ευέλικτο» πανεπιστήμιο των λίγων κι εκλεκτών, των ταξικών φραγμών, των επιχειρήσεων, της έλλειψης δικαιωμάτων, του «επιχειρηματικού πανεπιστήμιου».

16. Οι αντιφασιστικοί και αντιρατσιστικοί αγώνες είναι κομμάτι των αγωνιστικών και πολιτικών εμπειριών της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Αποτέλεσμα αυτών των αγώνων ήταν η ιστορική καταδίκη της ναζιστικής Χρυσής Αυγής ως εγκληματικής οργάνωσης τον Οκτώβρη του 2020, που βασίστηκε και στην πρωτοπόρα δουλειά σ. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Όμως τίποτα δεν έχει τελειώσει. Η ακροδεξιά επανέρχεται με διάφορες μορφές, τόσο στη χώρα μας, όσο και σε διάφορες χώρες της Ευρώπης, ακόμα και σαν κυβερνητική δύναμη, στηριγμένη στη βαθιά κρίση του πολιτικού συστήματος, την άνοδο του εθνικισμού και του ρατσισμού, την εκκωφαντική κρίση και έλλειψη της μαχόμενης Αριστεράς.

Η εμπειρία όλων των τελευταίων χρόνων έχει δείξει ότι υπάρχει ένα μεγάλο, πρωτοπόρο κομμάτι εργαζόμενων και νεολαίας, έτοιμο να δώσει **τις μάχες ενάντια στον ρατσισμό**, τις οποίες συνδέει με τις επιθέσεις που δέχεται από μια κυβέρνηση που σπαταλά δισεκατομμύρια για εξοπλισμούς, για την αστυνομία, το λιμενικό, τους συνοριοφύλακες που καταδιώκουν μέχρι θανάτου πρόσφυγες, την ώρα που δεν φτιάχνονται ΜΕΘ, ούτε χτίζονται νέα σχολεία. Η πάλη ενάντια στον ρατσισμό δεν περιορίζεται στα «σύνορα». Απλώνεται στην εκπαίδευση για να σπάσει η πολιτική του αποκλεισμού των προσφυγόπουλων και των απολύσεων των μεταναστριών καθαριστριών, στην υγεία όπου επιβλήθηκε ο εμβολιασμός των «χωρίς χαρτιά», στα σωματεία των εργαζομένων στα στρατόπεδα, μονίμων και συμβασιούχων, για να μην υπάρξουν οι κλειστές δομές-φυλακές των προσφύγων που προωθούν κυβέρνηση-ΕΕ κ.ά.

Οι ίδιοι οι πρόσφυγες και οι προσφύγισες κάνουν βήματα μπροστά για την οργάνωση των κινητοποιήσεων ενάντια στην εξαθλίωση μέσα στα στρατόπεδα. Ανοίγουν παραπέρα τους ορίζοντες τους, συμμετέχουν σε πρωτοβουλίες της Αριστεράς, μπαίνουν στο κίνημα που αντιπαλεύει την κυβέρνηση.

17. Όλο το τελευταίο διάστημα τα προβλήματα της **έμφυλης βίας** αναδείχθηκαν με ιδιαίτερη ένταση σαν πλευρά της βαθιάς κρίσης των ανθρώπινων σχέσεων και του ρόλου που έπαιξε σε αυτό η πανδημία και τα λοκντάουν.

Οι γυναίκες βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή των μεγαλύτερων εργατικών κινητοποιήσεων και απεργιών στα νοσοκομεία, στην εκπαίδευση, στην πρόνοια, στους δήμους, στις κινητοποιήσεις για την 8η Μάρτη.

Με την άνοδο του ταξικού φεμινιστικού κινήματος αποκαλύπτεται ότι η έμφυλη βία, οι διακρίσεις, ο σεξισμός εκφράζουν μορφές καταπίεσης οι οποίες είναι βαθιά ριζωμένες στο εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα και την σάπια αστική κοινωνία.

Γίνεται όλο και πιο προφανές ότι τα δικαιώματα των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ μπορούν να διασφαλιστούν μόνο από την συλλογική αντίσταση, την αλληλεγγύη, την διεκδίκηση και την πάλη η οποία αμφισβητεί την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Ένα τέτοιο κίνημα μπορεί να έρθει σε σύγκρουση με τις πολιτικές ενάντια στο δικαίωμα στην άμβλωση, των σκοταδιστικών αντιλήψεων για το “ρόλο της γυναίκας”, την περιθωριοποίηση των ΛΟΑΤΚΙ, την παρέμβαση της εκκλησίας στις ζωές μας - πολιτικές και αφηγήματα που συνδυάζονται κιάλας με την έξαρση του εθνικισμού. Το γυναικείο και φεμινιστικό κίνημα, με τις μαζικές και δυναμικές κινητοποιήσεις των τελευταίων χρόνων, έχει δείξει ότι μπορεί να αποτελέσει τη σπίθα που θα πυροδοτήσει ένα ευρύτερο κίνημα οργής ενάντια σε πολιτικές, κυβερνήσεις, και γενικότερα το κράτος και την αστική τάξη. Αποτελεί λοιπόν βασικό μας καθήκον η οικοδόμηση του γυναικείου και φεμινιστικού κινήματος με ανάδειξη όλων των ζητημάτων της γυναικείας καταπίεσης και των έμφυλων διακρίσεων, καθώς και των διακρίσεων ενάντια στα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, ως τμήμα του εργατικού κινήματος. Ενάντια στον φιλελευθερισμό που ανάγει την αντιμετώπιση της έμφυλης καταπίεσης είτε σε μεμονωμένες νομικές μεταρρυθμίσεις είτε σε ένα αμιγώς ιδεολογικό ζήτημα, παραβλέποντας τις δομικές κοινωνικές αιτίες που γεννούν την καταπίεση.

18. Πολύ σημαντικές ήταν οι μάχες που δόθηκαν **τα τελευταία χρόνια στο μέτωπο της πόλης και του περιβάλλοντος** ενάντια στις καταστροφικές συνέπειες ενός καπιταλισμού που αντιμετωπίζει τη φύση σαν αντικείμενο εκμετάλλευσης και κερδοφορίας, την κλιματική κατάρρευση σαν ευκαιρία για «πράσινες μπίζνες», την πόλη σαν χώρο προς εμπορική αξιοποίηση και τις ανθρώπινες και κοινωνικές σχέσεις στις γειτονιές σαν εμπόδιο που πρέπει να κατεδαφιστεί.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ήταν παρούσα στο κίνημα για την απελευθέρωση των βουνών από τις ΒΑΠΕ, στη μάχη ενάντια στις εξορύξεις, στην καύση των σκουπιδιών, για την υπεράσπιση των δημόσιων και ελεύθερων χώρων και των κοινωνικών αγαθών και δημόσιας περιουσίας από τις ιδιωτικοποιήσεις και την εμπορευματοποίηση, για την ελεύθερη πρόσβαση στον δημόσιο χώρο, στα κινήματα στις γειτονιές.

Οι μάχες που δόθηκαν και εξακολουθούν να δίνονται στον Δήμο Αθήνας ενάντια στην άθλια πολιτική Μπακογιάννη (Εξάρχεια, Στρέφη, Ακαδημία Πλάτωνος, υπεράσπιση των προσφύγων στον Ελαιώνα) είναι χαρακτηριστικές της οξύτητας των ζητημάτων, αλλά και των δυνατοτήτων αντίστασης.

Σήμερα η μάχη ενάντια στην καταστροφή του φυσικού και ανθρώπινου περιβάλλοντος συνεχίζεται με νέα ένταση από νέες θέσεις. Το κεφάλαιο όχι μόνο αξιοποιεί την ανάγκη μείωσης των αερίων του θερμοκηπίου για να γεμίσει τα βουνά και τις θάλασσες με θηριώδεις ανεμογεννήτριες, προκαλώντας πολλαπλή καταστροφή στο περιβάλλον, αλλά και κλιμακώνοντας τον πόλεμο και το

εμπάργκο, επιστρέφει στην «μαύρη ενέργεια» (λιγνίτης) και ετοιμάζεται να «πρασινίσει» την πυρηνική ενέργεια.

Από την άλλη, οι πόλεις καταλαμβάνονται από την τουριστική βιομηχανία, το πρόβλημα της κατοικίας επανήλθε δραματικά -ειδικά για τα νέα ζευγάρια- και οι πλειστηριασμοί-εξώσεις στα σπίτια των λαϊκών στρωμάτων πολλαπλασιάζονται για να ταΐσει ο «μινώταυρος» του Airbnb, ταυτόχρονα με τράπεζες και funds που караδοκούν ν' αρπάξουν την λαϊκή κατοικία.

Συνολικά απαιτείται ένα ισχυρό αντικαπιταλιστικό κίνημα, με συνείδηση ότι στη βάση της περιβαλλοντικής καταστροφής βρίσκεται η εκμεταλλευτική μανία του κεφαλαίου και ο ρόλος της ΕΕ, να αμφισβητεί μοντέλο παραγωγής και κατανάλωσης που κατασπαταλά πόρους, να συνδέει τους σημερινούς αγώνες με την πάλη για μια άλλη κοινωνία.

Δ. ΠΟΙΑ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ, ΠΟΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ;

19. Δεν είναι πρώτη φορά που μια κυβέρνηση της ΝΔ βρίσκεται αντιμέτωπη με την οργή του κόσμου και την αποτυχία των επιλογών της. Όμως, τις προηγούμενες φορές την εργατική μαχητικότητα ενάντια στη Δεξιά κατάφεραν να την καναλιζάρουν υπέρ τους στην κάλπη κόμματα που υπόσχονταν βελτίωση της ζωής της πλειοψηφίας στα πλαίσια του καπιταλισμού. Αυτό έγινε το 1981, το 1993 και το 2009 με το ΠΑΣΟΚ. Με ένα διαφορετικό τρόπο, οι συγκλονιστικοί αγώνες στα χρόνια των μνημονίων και η μαζική στροφή προς τ' αριστερά της εργατικής τάξης και της νεολαίας τροφοδότησαν την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση το 2015.

Το σύνολο των εξελίξεων δείχνει όλο και πιο παραστατικά τον όλεθρο στον οποίο ο καπιταλισμός σέρνει όλο και πιο κοντά τους λαούς. Η ανάγκη άλλης κοινωνίας, του σοσιαλισμού/κομμουνισμού, η επαναστατική ανατροπή του σημερινού άδικου και καταστροφικού συστήματος, γίνεται ανάγκη επιβίωσης.

Το βάθος των αντιθέσεων κάνει αντικειμενικά πιο επίκαιρη την ανάγκη της επαναστατικής αλλαγής και της τακτικής που οδηγεί σε αυτήν. Ενδιάμεσες «λύσεις» μέσα στα πλαίσια της σημερινής κατάστασης δεν μπορούν να υπάρξουν.

Η επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας δεν είναι μια κούφια εξαγγελία. Προετοιμάζεται από τις επαναστατικές δυνάμεις σε ένα μακρόχρονο αγώνα με διάφορες καμπές και φάσεις, με περιόδους ανόδου και υποχώρησης.

Κρίσιμο ζητούμενο σε κάθε φάση, αλλά ιδιαίτερα στην περίοδο που διανύουμε, είναι η εξασφάλιση της πολιτικής ανεξαρτησίας της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς απέναντι στις διάφορες εκδοχές της αστικής πολιτικής και των κέντρων που συγκρούονται.

Όπως έδειξε με αρνητικό τρόπο και η εμπειρία από την ακροδεξιά στροφή στην Ευρώπη, το πιο κρίσιμο ζήτημα είναι η συγκρότηση του στρατοπέδου «των κάτω», της εργατικής τάξης και των συμμάχων της, που θα μιλήσει για το δικαίωμα στην δουλειά και την αξιοπρεπή ζωή, στη

δημοκρατία, τη διεθνή αλληλεγγύη των εργατών και των λαών και θα αντιπαρατεθεί στη θυσία για καπιταλιστικά κέρδη, τις πολεμικές δαπάνες, την εθνικιστική τύφλωση και φανατισμό, τη μετατροπή των νέων σε κρέας για τα κανόνια του πολέμου.

Ειδικότερα, στην Ελλάδα, η πολιτική ανεξαρτησία της Αριστεράς κρίνεται στη στάση απέναντι στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ, απέναντι στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, αλλά και τους πόλους του αστικού πολιτικού συστήματος.

- **Θα κριθεί στην ανεξαρτησία απέναντι στα δύο ιμπεριαλιστικά μπλοκ που αναμετριοούνται.**
- **Στην ανεξαρτησία απέναντι στην ελληνική άρχουσα τάξη και την άρνηση υπεράσπισής της στον άδικο και αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.**
- **Στη στοχοθεσία για έξοδο από την ΕΕ του πολέμου, της ενεργειακής φτώχειας, την ΕΕ-γεννήτριας μνημονίων.**
- **Στη μάχη για ανεξάρτητη αντικαπιταλιστική Αριστερά, που δεν θα γίνεται δωρητής σώματος στην ανάγκη «να φύγει η δεξιά», ή ακόμα χειρότερα να φύγει μόνον ο Μητσοτάκης για να έρθουν «δημοκρατικές κυβερνήσεις», με σωτήρες τεχνοκράτες ή κυβέρνηση των «τίμιων» και με την κεντροδεξιά.**

20. Οι ανάγκες αυτές δεν μπορούν να υπηρετηθούν από τη «ρεαλιστική απειθαρχία», που τελικά μετατρέπεται στον «ρεαλισμό της πειθαρχίας» του ΜΕΡΑ25. Γιατί αυτός ο «ρεαλισμός» δεν είναι παρά η αποδοχή των πυλώνων της αστικής πολιτικής. «Υγιής επιχειρηματικότητα», Ευρωπαϊκή Ένωση, συμμετοχή στο ΝΑΤΟ και αποδοχή της στρατηγικής σχέσης με τις ΗΠΑ, καθώς και προτάσεις διαχείρισης, φτιασιδώματος της κυρίαρχης πολιτικής, για πλασάρισμα σαν «αριστερό άκρο» στη μελλοντική «προοδευτική κυβέρνηση».

Το ΜΕΡΑ25 είναι αρχηγικό προσωποπαγές κόμμα της παλιάς κευνσιανής σοσιαλδημοκρατίας. Συνολικά με τη πολιτική του προωθεί την ταξική συνεργασία, τη συναίνεση και τη συνδιαχείριση του καπιταλισμού, με μια «άλλη προοδευτική κυβέρνηση», ενώ δηλώνει ότι η «Ελλάδα θα πληρώσει όλο το χρέος εις το διηνεκές». Επιδιώκει να επιδράσει στο κίνημα και την Αριστερά, με τη -συμβολική- παρουσία του στις κινητοποιήσεις και τις προτάσεις του για «μέτωπο υπεράσπισης της δημοκρατίας».

21. Η πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπερβαίνει τα όρια της πολιτικής του ΚΚΕ. Μια πολιτική που αρνείται την αντιπαράθεση μέσα από πολιτικούς στόχους που συγκρούονται με τις κεντρικές επιλογές του συστήματος. Που δεν θέτει σαν άμεσο ζήτημα πάλης του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς τις εθνικοποιήσεις των βασικών τομέων της οικονομίας, δημιουργώντας την αυταπάτη ότι μπορεί να «τιθασευτεί» το κεφάλαιο με άθικτη την ιδιοκτησία του. Που δεν θέτει το ζήτημα της απειθαρχίας με την πολιτική της ΕΕ, της ρήξης και της εξόδου από αυτήν, σαν άμεσο πολιτικό στόχο, αλλά τον εξοβελίζει στα πλαίσια της «λαϊκής εξουσίας». Που στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό μιλάει μόνο για την επιθετικότητα της τούρκικης ολιγαρχίας, συγκαλύπτοντας την επιθετικότητα της «δική μας» αστικής τάξης. Που παρά τη σημαντική του δράση στο εργατικό κίνημα, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα, δεν ξεπερνάει τον σχεδιασμό της γραφειοκρατίας στους πανεργατικούς αγώνες.

Το ΚΚΕ προβάλλει δικαιολογίες είτε ότι δεν είναι εφικτό για το εργατικό κίνημα να σπάσει τα όρια «των αρνητικών συσχετισμών» είτε λέγοντας πως ο συνολικός πολιτικός αντικυβερνητικός αγώνας «ευνοεί τον ΣΥΡΙΖΑ» . Οι αγώνες της εργατικής τάξης αλλάζουν τους συσχετισμούς, αλλά οι ρεφορμιστικές ηγεσίες αρνούνται αυτή τη δυναμική. Αυτή είναι η ουσία του ρεφορμισμού, ακόμα και του αριστερού.

Αυτός ο ψεύτικος ρεαλισμός των «αρνητικών συσχετισμών» φέρνει σε τελική ανάλυση δεξιές προσαρμογές, όπως στα λεγόμενα «εθνικά θέματα» (ΑΟΖ, Πρέσπες), στα οποία το ΚΚΕ αποδέχεται άκριτα το «δίκαιο» των διεκδικήσεων της ελληνικής αστικής τάξης, στο όνομα των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» και υποβαθμίζει τις αυτοτελείς επιδιώξεις της. Τον Μάρτη του 2020, όταν η κυβέρνηση κήρυττε πόλεμο στους πρόσφυγες στον Έβρο και ο ΣΥΡΙΖΑ ενέκρινε το κλείσιμο των συνόρων, το ΚΚΕ μιλούσε και αυτό για «ασύμμετρη απειλή».

22. Τέλος σε ότι αφορά τις δυνάμεις της **ΛΑΕ** (ΑΡΑΣ, Αριστερό Ρεύμα κ.λπ.), δεν ξεφεύγουν από μια ρεφορμιστική αντίληψη και δράση. Φάνηκε και από τις διεργασίες, τις εκδηλώσεις και τις συναντήσεις που πραγματοποιήθηκαν το καλοκαίρι και ακόμα περισσότερο και πιο καθαρά από την πρόσφατη Συνδιάσκεψή τους, ότι έχουν ως προτεραιότητα τη δημιουργία μιας «μεγάλης» ρεφορμιστικής Αριστεράς, με πρόγραμμα και τακτική εντός των τειχών του συστήματος.

Προβάλλουν την ανάγκη μιας εκλογικής «ενότητας» με τη ρεφορμιστική Αριστερά, χωρίς αρχές και σαφή προγραμματική βάση, με «κουκούλωμα» των στρατηγικών και τακτικών διαφορών. Επιδιώκουν να ρυμουλκήσουν την αντικαπιταλιστική Αριστερά ή δυνάμεις της σε αυτή την κατεύθυνση. Στο θέμα του πολέμου στην Ουκρανία δεν ξεκαθαρίζουν τον χαρακτήρα του σαν ιμπεριαλιστικού πολέμου και από τις δύο πλευρές, «κλείνοντας το μάτι» στον ρωσικό καπιταλισμό, ενώ στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό έχουν στάση μονομερούς καταγγελίας της «τούρκικης επιθετικότητας». Ανάγουν το ζήτημα της ρήξης-εξόδου από την ΕΕ σε «ιδεολογικό θέμα» για τους οργανωμένους και τις πολιτικές δυνάμεις, όχι σε κομβικό πολιτικό ζήτημα μαζικής πάλης στο σήμερα.

Συνολικά, η γραμμή της στοχεύει στην προσκόλληση στη ρεφορμιστική κοινοβουλευτική Αριστερά, επιδιώκοντας να δημιουργεί ένα συνεχές με την αντικαπιταλιστική Αριστερά, μέσα από μια συμφωνία σε ένα πρόγραμμα «άμεσων μέτρων βελτίωσης», όπου οι πολιτικοί στόχοι ρήξης θα έρθουν στην επιφάνεια «όταν θα εφαρμόζεται», σε μια επανάληψη της αποτυχημένης λογικής του ΣΥΡΙΖΑ του 2012. Η λογική αυτή ηγεμονεύεται από τον κυβερνητισμό και τις λογική των «δημοκρατικών δυνάμεων», καθώς αρνούνται μέσα στο κίνημα να τίθενται διαχωρισμοί από την πολιτική της διαχείρισης του καπιταλισμού και από τον ΣΥΡΙΖΑ!

E. ΜΕ ΤΙΣ ΜΑΧΕΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΝΔ ΚΑΙ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΩΝ ΤΗΣ. ΙΣΧΥΡΗ ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΙΣΧΥΡΗ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

23. Τα πολιτικά ερωτήματα «πώς θα πληρώσει την κρίση το κεφάλαιο και όχι η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα», «πώς θα ανατραπεί η πολιτική και η κυβέρνηση της ΝΔ», αλλά και «μετά τη ΝΔ, τι;», τίθενται πιο ανοιχτά και πιεστικά και καθορίζουν την πολιτική διαπάλη.

Η πολύπλευρη και βαθιά κρίση του καπιταλισμού, τα εντεινόμενα αδιέξοδα και αντιθέσεις και οι αγώνες «των κάτω», που παρά τις λυσσασμένες προσπάθειες της κυβέρνησης δεν σταματούν, δίνουν μια πραγματική δυνατότητα για ρήγματα και ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής του κεφαλαίου. Οι αγώνες της προηγούμενης περιόδου, καθώς και αυτοί που έρχονται, διαμορφώνουν αιτήματα-κλειδιά στη σύγκρουση που θα εντείνεται σε όλα τα μέτωπα της ταξικής πάλης. Η παρέμβαση της ANΤΑΡΣΥΑ το επόμενο διάστημα χρειάζεται να έχει στόχο την οργανωτική και πολιτική στήριξη αυτών των μαχών, τη γενίκευση των αιτημάτων τους, τη διαμόρφωση των όρων της οργανωμένης, συλλογικής δύναμης της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων με ορίζοντα την εξουσία της εργατικής τάξης.

Είναι αυτονόητο ότι για να είναι η παρέμβαση αυτή αποτελεσματική, απαιτείται να είναι ενιαία από την πλευρά των δυνάμεων της ANΤΑΡΣΥΑ, στη βάση των αποφάσεών της, να συσπειρώνει δυναμικό και αγωνιστές, να μην απογοητεύει.

Δίνουμε πολιτική μάχη ώστε το περιεχόμενο και η κατεύθυνση των αγώνων να είναι αντικυβερνητικοί και ταυτόχρονα να αμφισβητούν και να συγκρούονται με την πολιτική του ίδιου του συστήματος, αναδεικνύοντας έτσι την εργατική αντικαπιταλιστική απάντηση απέναντι στην κυβέρνηση, αλλά και σε όλους τους επίδοξους διαχειριστές.

Στην εκπαίδευση, για παράδειγμα, η μάχη ενάντια στην πανεπιστημιακή αστυνομία συνδέεται με τη μάχη ενάντια στην επιχειρηματική στροφή στο σχολείο, το πανεπιστήμιο των start-up και τους ταξικούς φραγμούς, που προϋπόθεσή τους είναι ο αυταρχισμός. Η μάχη ενάντια στον Νόμο Χατζηδάκη αποκαλύπτει ότι πρόκειται για προαπαιτούμενο του Ταμείου Ανάκαμψης, ώστε να κατανοείται η αντιδραστική του φύση και να ωριμάζει η πάλη ενάντια στη μεταμνημονιακή επιτροπεία και την ΕΕ. Αντίστοιχα η πάλη ενάντια στον ρατσισμό να συνδέεται με την αντίθεση στην Ευρώπη-φρούριο, με τους αστικούς και τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς που γεννάνε πολέμους, προσφυγιά, φτώχεια.

24. Το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, που παλεύουμε σε κάθε περίοδο, αποτελεί ένα πολιτικό πρόγραμμα πάλης, το οποίο ανταποκρίνεται στα ζωτικά συμφέροντα του κόσμου της δουλειάς, έρχεται σε ρήξη με την στρατηγική του κεφαλαίου και είναι κατανοητό σε ευρύτερα τμήματα του εργατικού κινήματος.

Μόνο ένα τέτοιο πρόγραμμα ανεβάζει τη συνείδηση, συγκεντρώνει δυνάμεις και διαπαιδαγωγεί για την ανάγκη ευρύτερης αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος και τελικά την επαναστατική του αλλαγή.

Η ANΤΑΡΣΥΑ συνέβαλε καθοριστικά στην αγωνιστική δυναμική κατά την περίοδο 2010-2015 με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που προέβαλλε. Αποτέλεσε σημείο αναφοράς ευρύτερων δυνάμεων. Συνέβαλε να ξεπεραστεί η παραδοσιακή αντίθεση ανάμεσα σε «προγράμματα μίνιμουμ», τα οποία περιορίζονται στο να επιδιώκουν μέτρα βελτίωσης στα πλαίσια του συστήματος και την ανέξοδη και ξεκομμένη από τη ζωή και την πάλη «επαναστατική εξαγγελία», που και τα δύο οδηγούν στην ενσωμάτωση.

Η αδυναμία να συνδεθεί πειστικά το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα εκείνης της περιόδου με το «ποιος» και «πώς» θα το υλοποιήσει είχε να κάνει τόσο με τα πολιτικοϊδεολογικά όριά μας σαν μέττωπο, όσο και με τα όρια εκείνης της φάσης του κινήματος.

Βασικός πολιτικός στόχος σήμερα είναι η πάλη για την ανατροπή της πολιτικής και της κυβέρνησης της ΝΔ και της επίθεσης κεφαλαίου-ΕΕ-NATO, καθώς και της συναίνεσης ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ, με τη δύναμη του ανατρεπτικού πολιτικοποιημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος και μιας ισχυρής αντικαπιταλιστικής - επαναστατικής Αριστεράς.

Η ανατροπή της κυβέρνησης και της επίθεσης, η μάχη για την υπεράσπιση των λαϊκών αναγκών και δικαιωμάτων, η συσπείρωση δυνάμεων γύρω από τους στόχους του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, μπορεί να δημιουργήσει ρήγματα στην επίθεση, να βαθύνει την πολιτική κρίση, να προσεγγίσουμε ευρύτερες επαναστατικές αλλαγές.

Ο αγώνας για την ανατροπή της κυβέρνησης της ΝΔ κατηγορείται από ορισμένες δυνάμεις της Αριστεράς σαν «αγώνας που ευνοεί τον ΣΥΡΙΖΑ». Χωρίς αυτή την αιχμή καμιά δύναμη της Αριστεράς δεν μπορεί να επικοινωνήσει και να συνδεθεί με την οργή που γεννάει η δολοφονική πολιτική της κυβέρνησης σε όλο και πιο πλατιά στρώματα εργαζόμενων και νεολαίας. Αντίθετα, η άρνηση της μάχης για την ανατροπή της κυβέρνησης από τα κάτω, από τις απεργίες και τη δύναμη του κινήματος αφήνει χώρο για τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες που καλλιεργεί η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, για την οποία ο μόνος δρόμος για να σταματήσει αυτή η επίθεση είναι η «κοινοβουλευτική εναλλαγή» και η «δημοκρατική κυβέρνηση».

25. Βασικοί πολιτικοί στόχοι ενός τέτοιου προγράμματος στις σημερινές συνθήκες είναι:

1. Πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση στην κατεύθυνση της κατάργησής της. Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς, συντάξεις και επιδόματα ανεργίας, με βάση τις ανάγκες και τις δυνατότητες της εποχής μας. Κανένας μισθός κάτω 1.000 ευρώ καθαρά. Επαναφορά 13ου και 14ου μισθού και σύνταξης, μείωση των ωρών εργασίας, 30ωρο, πενθήμερο. Κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων που έχουν επιβληθεί όλα αυτά τα χρόνια για μισθούς, συντάξεις, ασφαλιστικά, κοινωνικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα.

Πρέπει να χάσει πλούτο και εξουσία το κεφάλαιο για να κερδίσουν οι εργαζόμενοι και ο λαός.

2. Πάλη ενάντια στη μεγάλη καπιταλιστική ιδιοκτησία, στην κατεύθυνση της κατάργησής της και της κοινωνικοποίησής της. Εθνικοποιήσεις των βασικών τομέων της οικονομίας χωρίς αποζημίωση και με εργατικό-λαϊκό έλεγχο. Πρώτα απ' όλα της **ενέργειας**, των **τροφίμων**, των **τραπεζών**, αλλά και της υγείας και της παιδείας, για να υπερασπίσουμε τα δημόσια αγαθά. Κλείσιμο των χρηματιστηρίων ενέργειας και τροφίμων. **Διατίμηση σε όλα τα βασικά αγαθά**, ώστε να είναι προσιτά στον λαό, κατάργηση της έμμεσης φορολογίας (ΦΠΑ, ειδικοί φόροι κ.ά.), κατάργηση του ΕΝΦΙΑ και της ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης. Η ενέργεια, το νερό, οι δημόσιες υποδομές είναι κοινωνικά αγαθά, για αυτό και παλεύουμε να κρατικοποιηθούν, χωρίς αποζημίωση με εργατικό και λαϊκό έλεγχο, για χτύπημα της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας εδώ και τώρα.

3. Πάλη ενάντια στους αστικούς και ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς. **Καμιά εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο στην Ουκρανία.** Πάλη για την ειρήνη και τη φιλία των λαών. **Ακύρωση των**

εξοπλιστικών προγραμμάτων, λεφτά για τις ανάγκες των εργαζομένων και του λαού. **Έξοδος από το ΝΑΤΟ και τον ευρωστρατό, απομάκρυνση των βάσεων. Κατάργηση των πυρηνικών όπλων.**

4. Συνολική αντιπαράθεση και ανατροπή του πλαισίου της διαρκούς μνημονιακής επιτροπείας, απειθαρχία στις εντολές, τα μνημόνια, τις δεσμεύσεις και προαπαιτούμενα, τις οδηγίες της ΕΕ. Αντικαπιταλιστική ρήξη/έξοδος από την ΕΕ. Διαγραφή του δημόσιου χρέους και του ιδιωτικού χρέους των φτωχών νοικοκυριών.

5. Πάλη για τη διατροφική επάρκεια, με ενίσχυση της μικρομεσαίας αγροτιάς και των πρωτοβάθμιων συνεταιρισμών, με προσανατολισμό στις λαϊκές ανάγκες, **έξω από τις επιταγές της ΚΑΠ και τους κανονισμούς της ΕΕ.** Πάλη ενάντια στις πολυεθνικές που ελέγχουν τη διατροφή όλου του πλανήτη.

6. Πάλη για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις λαϊκές ελευθερίες, ενάντια στο αστικό κράτος στην κατεύθυνση της συντριβής του. Υπερασπίζουμε το δικαίωμα στην απεργία, στη διαδήλωση και τον αγώνα, σε ρήξη με την καταστολή, τον διαρκή έλεγχο, τις κάθε είδους διακρίσεις, το αστικό πολιτικό σύστημα και το κράτος του. Όχι στις δικαστικές διώξεις και τις καταδίκες των αγωνιστριών και των αγωνιστών του κινήματος κατά των πλειστηριασμών. Απαλλαγή και παύση κάθε δίωξης όλων όσων διώκονται για τη συμμετοχή στις διαδηλώσεις Πολυτεχνείου και την 6η Δεκέμβρη 2020, καθώς και στο φοιτητικό κίνημα. Κατάργηση των αντιλαϊκών - αντιδημοκρατικών νομών που έχουν επιβάλλει το αστικό κράτος και οι κυβερνήσεις του σε όλα τα επίπεδα. Πλήρης διαχωρισμός κράτους-εκκλησίας, δήμευση της εκκλησιαστικής περιουσίας.

7. Προστασία της φύσης από την υπερεκμετάλλευση του κεφαλαίου. Ενάντια στην κλιματική κατάρρευση, αλλά και την καταστροφή, την εμπορευματοποίηση και ιδιωτικοποίηση. Ενάντια στην καταστροφή βουνών και παραλιών **στο όνομα της «πράσινης μετάβασης»**, καθώς και την εμπορευματοποίηση και καταστροφική διαχείριση των απορριμμάτων. Ακύρωση των σχεδίων για εξορύξεις ορυκτών πόρων στις διεθνείς θάλασσες (ΑΟΖ).

8. Πάλη ενάντια στον ρατσισμό, την Ευρώπη-φρούριο, την αντιλαϊκή και ρατσιστική συμφωνία ΕΕ-Τουρκίας. Δικαίωμα στο άσυλο, τις ελευθερίες και τα ανοιχτά σύνορα για τους πρόσφυγες, αξιοπρεπή στέγαση στις πόλεις και τα χωριά μας. Πλήρη δικαιώματα σε εργασία, παιδεία, υγεία, ελεύθερη μετακίνηση σε πρόσφυγες και μετανάστες. Πλήρη αναγνώριση των εθνικών μειονοτήτων της χώρας (τουρκική, μακεδονική κ.ά.) και των γλωσσικών, θρησκευτικών, εκπαιδευτικών και πολιτιστικών δικαιωμάτων τους.

9. Αγώνας για την ισότητα των φύλων. Προστασία της μητρότητας στην εργασία και τις κοινωνικές παροχές, ενάντια στην πολιτική του κεφαλαίου που διαλύει τις δομές κοινωνικής προστασίας. Όχι στις διακρίσεις λόγω φύλου, καταγωγής, σεξουαλικού προσανατολισμού.

10. Αγώνας ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις κατασχέσεις της λαϊκής κατοικίας και περιουσίας, για να μην περάσει κανένα σπίτι λαϊκής οικογένειας σε τράπεζες και funds. Θεσμοθέτηση ακατάσχετου πρώτης λαϊκής κατοικίας. Κατάργηση όλου του νομοθετικού πλαισίου

απελευθέρωσης των πλειστηριασμών από το 2015 ως σήμερα. Διαγραφή χρεών των λαϊκών νοικοκυριών προς τράπεζες, κράτος, ΔΕΚΟ.

Αυτό το πρόγραμμα δεν μπορεί να υλοποιηθεί από «αριστερές» ή «προοδευτικές» κυβερνήσεις διαχείρισης του καπιταλισμού, χωρίς ρήξη με το αστικό κράτος και τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς. Η επαναφορά προτάσεων του ΣΥΡΙΖΑ για μια «προοδευτική διακυβέρνηση» για να φύγει η Δεξιά, με το μάτι στραμμένο στη λεηλασία του κόσμου της Αριστεράς και του κινήματος σήμερα, θα οδηγήσει σε πολύ μεγαλύτερες τραγωδίες.

Το πρόγραμμα που παλεύουμε αντιπαράκειται με την κρίση και τον πόλεμο, καθώς και τις αιτίες που τους γεννούν, στοχεύει στην υπεράσπιση της ζωής των λαϊκών στρωμάτων ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και την φτώχεια, **συνδέει τη σημερινή πάλη με την επαναστατική προοπτική. Επιμένουμε ότι το πρόγραμμα αυτό μπορεί να υλοποιηθεί στην πληρότητά του μέσα από τη ρήξη με το κράτος και τους ιμπεριαλιστικούς θεσμούς, μέσα από επανάσταση που οδηγεί στην εργατική εξουσία, καθώς και μέσα από τη ρητή απόρριψη της λογικής των «αριστερών, προοδευτικών κυβερνήσεων»** στα πλαίσια του σημερινού συστήματος.

Συνολικά, οι αιχμές που αναδεικνύουν οι αγώνες σε όλα τα μέτωπα της ταξικής πάλης θέτουν επί τάπητος **το κεντρικό ερώτημα: ποιος ελέγχει την οικονομία και την πολιτική, ποια τάξη ελέγχει τον πλούτο της κοινωνίας και τις αποφάσεις που καθορίζουν τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων.** Αυτό το ερώτημα γίνεται όλο και πιο πιεστικό στα πλαίσια της δομικής κρίσης του καπιταλισμού, της καταστροφής που βιώνει η κοινωνική πλειοψηφία. Η πάλη για τον εργατικό έλεγχο ξεκινάει από σήμερα και φτάνει ως την επαναστατική αλλαγή όπου ο έλεγχος της κοινωνίας, της οικονομίας και της εξουσίας περνάει στην εργατική τάξη.

Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ο ορίζοντας αυτών των αγώνων και του προγράμματος που διαμορφώνουν δεν περιορίζεται στα πλαίσια του κοινοβουλευτικού δρόμου. Η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση απέδειξε ότι με τη στρατηγική των λεγόμενων «αριστερών κυβερνήσεων» ούτε περιορισμένες υποσχέσεις φιλεργατικής πολιτικής δεν γίνονται πράξη.

Ο δρόμος για να πάνε οι αγώνες μας πέρα από τα όρια του ψεύτικου «ρεαλισμού» της διαχείρισης περνάει μέσα από ένα γνήσιο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα που το επιβάλλει η οργανωμένη δύναμη που χτίζει στους αγώνες του σήμερα η εργατική τάξη, ο λαός και η νεολαία.

ΣΤ. ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΑΡΣΥΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

26. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ γεννήθηκε την περίοδο των μεγάλων αγώνων της εργατικής τάξης ενάντια στα μνημόνια και είχε τη δική της μεγάλη αγωνιστική, αλλά και πολιτική συμβολή σε εκείνες τις μάχες. Δεν έμεινε στην άκρη, αλλά μπήκε μπροστά, πρώτη στην πάλη για την ανατροπή των μνημονιακών κυβερνήσεων και για το κέρδιμα του κόσμου από τις ιδέες της ανατροπής, προβάλλοντας και παλεύοντας το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα. **Μέσα από αυτό τον δύσκολο δρόμο, κατάφερε να καταγραφεί στο «κεντρικό πολιτικό σκηνικό», να συγκροτήσει ένα διακριτό ρεύμα, όχι με ευκαιριακές κινήσεις κορυφής και πολιτικές συμμαχίες με ρεφορμιστικά ρεύματα.**

Δέκα χρόνια μετά, καθώς τα πολιτικά αδιέξοδα των διαχειριστών του συστήματος είναι μεγαλύτερα και εντονότερα, οι αγωνιστικές και πολιτικές εμπειρίες των «από κάτω» πιο προχωρημένες, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει τη δυνατότητα και το καθήκον να παίξει πρωτοπόρο ρόλο στις μάχες για την ανατροπή της κυβέρνησης και την κυρίαρχης πολιτικής, το μαζικό δυνάμωμα της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς.

Για να μπορέσει το μέτωπό μας να παίξει αυτό τον ρόλο στις μάχες που βρίσκονται μπροστά μας, πρέπει να εξετάσουμε και να συζητήσουμε συντροφικά την παρέμβαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το προηγούμενο διάστημα. Χρειάζεται καταρχήν μια πολιτική εξήγηση για τα φαινόμενα αδράνειας και αποσυμπείρωσης που βασάνισαν το μέτωπό μας από την 4^η Συνδιάσκεψή του το 2018 μέχρι πρόσφατα.

Ξεκινάμε από τη διαπίστωση ότι ένα μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, όπως η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δεν ζει σε συνθήκες «γυάλας», αλλά επηρεάζεται από κάθε λογής πιέσεις και διλήμματα. **Βασικές αιτίες για την υποχώρηση του μετώπου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και την κρίση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** αποτέλεσαν η υποχώρηση του κινήματος τα τελευταία χρόνια, η χειροτέρευση του πολιτικού συσχετισμού, όπως αυτός εκφράστηκε και στις εκλογές του 2019, η απογοήτευση της κατάληξης του εγχειρήματος ΣΥΡΙΖΑ σε μεγάλα κομμάτια του κόσμου της Αριστεράς, η οποία οδήγησε ένα σημαντικό δυναμικό στην υποχώρηση, οι αναπτυσσόμενες αντιθέσεις ανάμεσα στα ρεύματα που την συναποτελούν και η υποχώρηση άλλων δυνάμεων από την ανάγκη οικοδόμησης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, όπως και οι σοβαρές πολιτικές, στρατηγικές και οργανωτικές ανεπάρκειές μας.

Αυτές οι τάσεις υποχώρησης έχουν **βαθύτερες υποκειμενικές αιτίες**, τις οποίες μπορούμε να διακρίνουμε πιο συγκεκριμένα:

- Οι **σοβαρές στρατηγικές προγραμματικές και πολιτικές ανεπάρκειες** που υπήρξαν ήδη από την περίοδο του 2010-2015 και σήμερα συνεχίζονται στις νέες συνθήκες. Με άλλα λόγια, η αδυναμία πειστικών απαντήσεων σε **στρατηγικά ερωτήματα που τέθηκαν** από την άνοδο και στη συνέχεια τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, (επαναστατικός δρόμος, σχέσης επανάστασης-κράτους-κυβέρνησης, δυνατότητας και δρόμοι της επαναστατικής τομής κ.λπ.).

- **Η σχέση μας με τον ΣΥΡΙΖΑ.** Λόγω της πίεσης που δεχόταν από δυνάμεις στο εσωτερικό της, πολλές φορές εμφάνιζε την εικόνα μιας συνεχούς ταλάντευσης απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ, περισσότερο σαν «συνεχές» και «δύναμη πίεσης» για τη διόρθωση της πορείας του, παρά σαν δύναμη πολιτικής-ιδεολογικής και στρατηγικής αντιπαράθεσης.

- Επιπλέον, απέναντι στις **δυνάμεις της ρεφορμιστικής αριστεράς**, (ΚΚΕ, ΛΑΕ) υπήρχε -και σε ένα βαθμό υπάρχει- μια αντιφατική τοποθέτηση και πρακτική στάση *στο ερώτημα αν η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συμβάλει στην οικοδόμηση ενός αυτοτελούς κοινωνικοπολιτικού μετώπου –με αντικαπιταλιστική-επαναστατική κατεύθυνση ή θα καθιλώνεται στην αναζήτηση κάποιου ρεφορμιστικού πολιτικού ρεύματος ως οχήματος για να «αναρριχηθεί» προς το πολιτικό σκηνικό, με «συμμαχίες κορυφής», χωρίς αρχές και προοπτική, αντίληψη που οδήγησε στην υποχώρηση δυνάμεων και την προσχώρησή τους στη ΛΑΕ.*

- Σε σχέση με το παραπάνω, αναδείχθηκε πειστικά το ερώτημα πώς ένα τέτοιο μέτωπο **διατηρεί το ξεκάθαρο αντικαπιταλιστικό του στίγμα**, δεν υποστέλλει τη σημαία της επαναστατικής ανατροπής και δεν διαχέεται σε «πλατιές ενότητες», αλλά ταυτόχρονα παίζει ενωτικό ρόλο στους αγώνες, **επικοινωνεί με τους εργαζόμενους και τη νεολαία** που διδάσκονται από την εμπειρία τους, δουλεύει υπομονετικά μαζί τους, ώστε να μετασχηματίσουν τα συμπεράσματά τους σε νέα πολιτική και στράτευση.

- Το προηγούμενο διάστημα αναδείχθηκαν **σοβαρές πολιτικές και φυσιογνωμικές διαφορές μεταξύ οργανώσεων**. Σε ένα πολιτικό μέτωπο τέτοιου τύπου συμμετέχουν πολύμορφες δυνάμεις, στη βάση μιας αναγκαίας πολιτικής συμφωνίας, αλλά και με πολιτικές διαφορές. Η σύνθεση των απόψεων και των πρακτικών στο κίνημα, πάνω στη βάση μιας **αντικαπιταλιστικής επαναστατικής γραμμής, είναι ένα διαρκές ζητούμενο**.

- Σημαντικό ζήτημα αποτέλεσε και αποτελεί η αδυναμία να αποκτήσει **ενιαία πολιτική γραμμή και πρακτική στο κίνημα και σε κρίσιμα μέτωπα, όπως το εργατικό και το προσφυγικό-αντιφασιστικό**, δημοκρατικό μέτωπο.

Το σημαντικότερο στοιχείο είναι η εμφάνιση άρνησης της αναγκαίας συμβολής σε μια ανεξάρτητη **γραμμή και μορφή συγκρότησης των μαχόμενων ταξικών δυνάμεων**, πέρα από τον υποταγμένο και αστικοποιημένο συνδικαλισμό και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, της βαθύτερης σύνδεσης με τις τάσεις ταξικής ανεξαρτησίας και χειραφέτησης του εργατικού κινήματος. Χωρίς αυτές εξάλλου δεν στηρίζεται, δεν τροφοδοτείται, δεν αναπτύσσεται το πολιτικό μέτωπο. Πόσο μάλλον που στις περισσότερες περιπτώσεις, οι δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ εμφανίζονται σε διαφορετικές συγκεντρώσεις και δράσεις, ακόμη και σε ξεχωριστά σχήματα σε κλάδους.

Επίσης πολύ σημαντικό ζήτημα, που πλήγωσε επίσης την ANΤΑΡΣΥΑ, αποτέλεσαν οι ξεχωριστές εκλογικές καταγραφές τόσο σε διάφορα σωματεία, όσο και στις δημοτικές εκλογές. Χρειάζεται συλλογική, κριτική και αυτοκριτική αποτίμηση αυτών των εμπειριών, στο πλαίσιο μιας πορείας για την υπέρβασή τους.

Όλα τα παραπάνω οδήγησαν σε σοβαρή υποχώρηση την δραστηριοποίηση του κόσμου της ANΤΑΡΣΥΑ, τις συντροφικές σχέσεις και την πολιτική και δημοκρατική της λειτουργία. Οδήγησαν σε διαφορετικούς και πολλές φορές αντιπαραθετικούς σχεδιασμούς. Στην υποβάθμιση της λειτουργίας των Τοπικών και Κλαδικών Επιτροπών, στην υποτυπώδη λειτουργία της ΚΣΕ και του ΠΣΟ, αλλά και την υποτίμηση της κινητοποίησης και επαφής τους ως όργανα με τις ΤΕ και ΚΕ.

Σε αυτή την κατάσταση, οι οργανώσεις της ANΤΑΡΣΥΑ οφείλουμε να παραδεχτούμε πως **έχουμε σημαντικό μερίδιο ευθύνης, ο καθένας στο μέτρο που του αντιστοιχεί**. Οι αναπόφευκτες και μερικές φορές πολύ σημαντικές διαφορές στο εσωτερικό της ANΤΑΡΣΥΑ, μπορεί να αποκτήσουν προωθητικό χαρακτήρα μόνο όταν λύνονται **ανοιχτά, μπροστά στον κόσμο, με προσφυγή στις ΤΕ και ΚΕ**.

Η ANΤΑΡΣΥΑ δεν αποτελεί ενιαίο κόμμα και επομένως δεν μπορεί, ειδικά στη δύσκολη και πρωτότυπη περίοδο που περνάμε, να αποκτήσει τη συνεκτικότητα ενός κόμματος. Όμως έχει πολύ μεγάλη σημασία, **στο πλαίσιο της προωθημένης μετωπικής ενότητας που έχει κατακτήσει η**

ΑΝΤΑΡΣΥΑ, να επιδιώκεται η σταθερή λειτουργία, η αλληλεπίδραση με τους αγωνιστές της και ο καθοριστικός τους ρόλος στις κρίσιμες αποφάσεις.

Συνολικά, η **κοινωνική και πολιτική υποχώρηση του προηγούμενου διαστήματος**, παράλληλα με την είσοδο σε μια νέα κατάσταση, με κέντρο τον πόλεμο και την κρίση που δημιουργούν **νέες ποιοτικά τις απαιτήσεις, έχει οδηγήσει σε μεγαλύτερη απόσταση ανάμεσα στις απαιτήσεις της ταξικής πάλης από τη μία και στην πολιτική και οργανωτική συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και των δυνάμεων και της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς από την άλλη πλευρά.**

Αυτή είναι η ρίζα του προβλήματος που καλούμαστε να λύσουμε.

Η συντροφική συζήτηση για αυτά, όπως και πολλά άλλα ζητήματα, θα απασχολήσουν το δυναμικό του μετώπου μας στις διαδικασίες που ανοίγουν στην πορεία προς την 5^η Συνδιάσκεψη. Έχουμε όμως σαν αφετηρία όχι ότι μόνο η ΑΝΤΑΡΣΥΑ **άντεξε παρά τους κλυδωνισμούς, αλλά ότι στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να δώσει ελπίδα και διέξοδο στις αριστερές, ριζοσπαστικές αναζητήσεις πλατιών στρωμάτων της εργατικής τάξης και της νεολαίας.**

27. Είμαστε αισιόδοξοι και αισιόδοξες ότι μπορούμε να βαδίσουμε σε αυτή την κατεύθυνση γιατί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει κάνει πολιτικά βήματα μπροστά, τα οποία έχουν αφήσει το αποτύπωμά τους στο κίνημα.

Η ξεκάθαρη διεθνιστική, αντιπολεμική θέση της στα λεγόμενα «εθνικά ζητήματα» έδωσε τη δυνατότητα σε ένα μεγάλο τμήμα αγωνιστών/τριών της Αριστεράς να αντιπαρατεθούν με τις εθνικιστικές εκστρατείες της Δεξιάς πχ για το Μακεδονικό και τη Συμφωνία των Πρεσπών, χωρίς να καταλήγουν σε αποδοχή της πολιτικής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ. Κυρίως αποτελεί παρακαταθήκη για την ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς απέναντι στη «δική μας» αστική τάξη στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Αποκάλυψε τον χαρακτήρα του πολέμου στην Ουκρανία, σαν πόλεμο αντιδραστικό και ιμπεριαλιστικό από όλες τις πλευρές, αποφεύγοντας να ταυτιστεί με τις ΗΠΑ – ΝΑΤΟ (πράγμα που κάνει μεγάλο τμήμα της ευρωπαϊκής Αριστεράς), όσο και με τον άξονα Ρωσίας-Κίνας (στο όνομα του αντιιμπεριαλισμού), πράγμα που θα οδηγούσε στην ταύτιση με τον δεύτερο ιμπεριαλιστικό πόλο.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έπαιξε θετικό ρόλο με την πολιτική στάση της στο ζήτημα της πανδημίας. Συγκρούστηκε τόσο με τον «επιστημονισμό» που οδηγούσε στην αποθέωση των «ειδικών» της κυβέρνησης, όσο και τον ανορθολογισμό, που οδηγεί κατευθείαν στην αγκαλιά της ακροδεξιάς. Απέναντι στην εκστρατεία του «όλοι μαζί» της κυβέρνησης και της άρχουσας τάξης, αλλά και τη λογική του «θα λογαριαστούμε μετά», ανέδειξε την ανάγκη να δώσει το κίνημα «εδώ και τώρα» τις μάχες του ενάντια στις επιθέσεις της κυβέρνησης.

Η θέση «σύνορα ανοιχτά για την προσφυγιά» βοήθησε τον κόσμο που σιχαίνεται τον ρατσισμό, εξοργίζεται με τις «επαναπροωθήσεις» και το αίσχος των στρατοπέδων, να δώσει τις μάχες του. Το ίδιο και οι θέσεις της στην πάλη για τα δικαιώματα των γυναικών και των ΛΟΑΤΚΙ+ που βλέπουν

την πηγή της καταπίεσης στο εκμεταλλευτικό σύστημα και την προοπτική της απελευθέρωσης στην εργατική τάξη και τις επαναστάσεις της.

Σύντροφοι και συντρόφισσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ βρεθήκαμε στην πρώτη γραμμή όλων των μαχών στο προηγούμενο διάστημα, στο εργατικό κίνημα, στα νοσοκομεία, στην εκπαίδευση, στις αντιφασιστικές κινητοποιήσεις και την δίκη της ΧΑ, στα πανεπιστήμια, στις μάχες ενάντια στο σεξισμό και την καταπίεση, στην προστασία της λαϊκής κατοικίας και ενάντια στην ακρίβεια.

Ωστόσο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ως μέτωπο, δεν κατόρθωσε να αναδείξει τον διακριτό πολιτικό της στίγμα. Υπάρχει τεράστια αντίφαση: πολύ λίγο ως καθόλου η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν προσπάθησε να κεφαλαιοποιήσει την πρωτοπόρα παρουσία των σ. μας στα μέτωπα της ταξικής πάλης, όπως για παράδειγμα με κεντρικές ή τοπικές εκδηλώσεις και διακριτή παρουσία. Έκφραση αυτής της υποχώρησης ήταν ο μαρασμός της συλλογικής λειτουργίας του μετώπου, από τις ΤΕ μέχρι το ΠΣΟ και την ίδια την ΚΣΕ (η οποία φέρει και την ευθύνη).

Χιλιάδες αγωνιστές και αγωνίστριες ρίχνονται στις μάχες για την ανατροπή της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας και οι αναζητήσεις τους ξεπερνούν τα διστακτικά και «ρεαλιστικά» όρια της κοινοβουλευτικής Αριστεράς. Στην «κανονικότητα» του συστήματος, το πάνω χέρι το έχουν οι αντιδραστικές ιδέες που σπρώχνουν στην παθητικότητα. Αλλά σε περιόδους κρίσεων και αγώνων, αυτή η «ισορροπία» σπάει.

Σήμερα υπάρχουν **σημάδια αγωνιστικής ανάκαμψης, αλλά και μιας νέας ριζοσπαστικοποίησης**, που αναδύεται κυρίως στους κόλπους της νεολαίας, αλλά όχι μόνο. Δεν μετριέται μόνο με την ποσότητα και τη μαζικότητα των κινητοποιήσεων, αλλά και με το βάθος και τον πλούτο των αλλαγών στις ιδέες που αναπτύσσονται μέσα στην πάλη. Μια νέα γενιά που δεν έζησε την άνοδο και την ήττα του αντιμνημονιακού ρεύματος μπαίνει στο προσκήνιο, παλεύει, ξεπερνάει την απογοήτευση, αναζητά άλλη προοπτική.

Για να μπορέσουμε να επιδράσουμε στη νέα αυτή ριζοσπαστικοποίηση, χρειάζεται να κάνουμε πολλά βήματα μπροστά.

Η συσπείρωση, συγκέντρωση δυνάμεων γύρω από το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο, η ανασυγκρότηση, επανοικοδόμηση, επανεξόρμηση ενός ευρύτερου αντικαπιταλιστικού ρεύματος στους εργαζόμενους και τη νεολαία, δεν αποτελεί μια στενή δική μας επιδίωξη, αλλά **αποτελεί κεντρικό ζήτημα για την αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων στην κοινωνία.**

Δεν υπάρχουν εύκολες και «μαγικές» συνταγές. Η **πρωτοπόρα συμμετοχή στους αγώνες, η ανασυγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ** με το ξεπέρασμα των προβλημάτων και δυσκολιών με ουσιαστικό τρόπο και με βάση τις συλλογικές μας αποφάσεις, η **συμβολή της στη συσπείρωση, ενότητα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς**, είναι οι τρεις πλευρές της δράσης μας, που πρέπει να υπηρετήσουμε.

28. Παρεμβαίνουμε στους αγώνες που ξεσπάνε, ενωτικά με όλον τον κόσμο που ξεσηκώνεται και παλεύει, προβάλλοντας τα βασικά στοιχεία ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Λέμε **«κάτω η κυβέρνηση της ΝΔ και η πολιτική κεφαλαίου-ΕΕ-NATO»** και απαντάμε στο «πώς» θα πέσει. Με τη δύναμη των αγώνων, με απεργίες διαδηλώσεις, καταλήψεις. **Με τη δύναμη ενός ανατρεπτικού, πολιτικοποιημένου εργατικού κινήματος, στα χέρια των ίδιων των εργαζόμενων.** Επιχειρηματολογούμε για την ανάγκη αυτή τη φορά το κίνημα να μην μείνει στα «μισά του δρόμου», αλλά να αναμετρηθεί νικηφόρα με την αστική πολιτική και τελικά την καπιταλιστική εξουσία. Να βάλει τα θεμέλια για μια κοινωνία όπου το κριτήριο θα είναι η ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών σε αρμονία με τη φύση και όχι το κέρδος.

Για να αναπτύσσονται και να νικάνε οι αγώνες χρειάζεται να ξεφεύγουν από την ηγεσία του αστικοποιημένου, υποταγμένου συνδικαλισμού, της γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ και άλλων μεγάλων δευτεροβάθμιων συνδικάτων. Των «χαμηλών πτήσεων», συμβολισμού και όχι ανατρεπτικής δράσης και κυρίως κοινοβουλευτικών επιδιώξεων υπέρ του Κόμματος που κυριαρχεί στην τακτική των δυνάμεων του ΠΑΜΕ. Να οργανώνονται από τα κάτω, με κέντρο τα πρωτοβάθμια σωματεία και κάθε άλλη μορφή αυθεντικής συσπείρωσης των εργαζόμενων (επιτροπές αγώνα, συντονιστικά κ.λπ.), να συντονίζονται με μόνιμο και σταθερό τρόπο, να αναδεικνύεται ένα διαφορετικό «κέντρο» μάχης και αγώνα μέσα στο εργατικό κίνημα.

Τα αιτήματα του κινήματος πρέπει **να ανταποκρίνονται στα ζωτικά συμφέροντα** και τις ανάγκες της εργατικής τάξης, κόντρα στις λογικές που αυτοπεριορίζονται στο **«εφικτό»** με βάση τον πολιτικό συσχετισμό δυνάμεων ή τις «δυνατότητες της οικονομίας». Να ξεφεύγουν από τον κατακερματισμό και τον συντεχνιασμό του «επιδόματος» ή της «ρύθμισης για εμάς». Να στοχεύουν στην **ενότητα της τάξης** αντιπαλεύοντας την επιδίωξη των κυβερνήσεων για διάσπαση και αντιπαράθεση του ενός τμήματος με το άλλο («δημόσιος- ιδιωτικός τομέας», «Έλληνες-ξένοι», «ελαστικοί και μόνιμοι εργαζόμενοι» κ.λπ.). **Να συνδέουν τους οικονομικούς με τους πολιτικούς αγώνες**, με την αντιπολεμική αντιιμπεριαλιστική πάλη (με κρίκους όπως η πάλη ενάντια στους εξοπλισμούς) και την πάλη κατά της ΕΕ. Να τείνουν να πολιτικοποιούνται και να ενοποιούνται παλεύοντας στην πράξη για την κατάργηση του μνημονιακού και του μετέπειτα «κεκτημένου» του κεφαλαίου, την αμφισβήτηση της πολιτικής του. Να επιδιώκεται **η ενότητα στην δράση, όλων των μαχόμενων δυνάμεων της Αριστεράς** με βάση τις ανάγκες του κινήματος. Να αναλαμβάνει και καθαυτό πολιτικές πρωτοβουλίες για τα ζητήματα της λαϊκής επιβίωσης, του πολέμου, της δημοκρατίας.

Με αυτό τον τρόπο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να γίνει σημείο αναφοράς για τα πλατιά στρώματα των εργαζόμενων και της νεολαίας που παλεύουν, προβληματίζονται, αναζητούν πολιτική προοπτική. Μπορεί να γίνει πόλος συσπείρωσης των δυνάμεων της μαχόμενης ριζοσπαστικής Αριστεράς και ενός πλατιού ανένταχτου δυναμικού αγωνιστριών και αγωνιστών.

29. Αφετηρία και βάθρο της πολιτικής μας παρέμβασής είναι η **αναγκαιότητα ύπαρξης, συγκρότησης, ενίσχυσης της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής Αριστεράς.**

Όταν τα σύννεφα του πολέμου πυκνώνουν πάνω από την ανθρωπότητα, όταν τα σημάδια της επισιτιστικής κρίσης, της πείνας αγκαλιάζουν πλέον εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους, όταν η καταστροφή της κλιματικής «αλλαγής» προσεγγίζει το σημείο της «μη επιστροφής» και η παγκόσμια οικονομία εισέρχεται σε ένα νέο κύκλο συνδυασμένης ύφεσης, όταν η σοβούσα πολιτική κρίση οδηγεί την ακροδεξιά να προελαύνει σε όλη την Ευρώπη, **ελλείψει επαναστατικής και**

κομμουνιστικής Αριστεράς, τότε η αναγκαιότητα του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και μετώπου είναι δυνατότερη παρά ποτέ.

Η ίδια η ζωή είναι που έχει βάλει στην ημερήσια διάταξη αυτή ακριβώς την ανάγκη **ανασυγκρότησης, επανοικοδόμησης, επανεξόρμησης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς**, μιας ανώτερης συσπείρωσης δυνάμεων που θέλουν να δώσουν τη μάχη με τον αντίπαλο στις νέες συνθήκες από επαναστατική σκοπιά.

Η 5^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκουμε να αποτελέσει ένα σημαντικό πολιτικό γεγονός σε αυτή την κατεύθυνση, δηλαδή στην **πορεία επανασυγκρότησης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πλατιού ανοίγματος, για την προβολή, επικοινωνία και υιοθέτηση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης από ευρύτερες κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις, ρεύματα και αγωνιστές.**

Να προωθήσει παραπέρα τον αναγκαίο πολιτικό διάλογο απευθυνόμενη σε όλο το δυναμικό, οργανωμένο και ανένταχτο, που επιθυμεί και μπορεί να συμβάλλει στον αντικαπιταλιστικό πολιτικό πόλο της εποχής μας, σε αντιπαράθεση με τις πολυποικίλες προτάσεις πολιτικής ενότητας και συμπόρευσης με την ρεφορμιστική Αριστερά.

Σε αυτή τη βάση, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνει ανοιχτό κάλεσμα προς τους αγωνιστές, τα ρεύματα και τις δυνάμεις που θέλουν να παλέψουν ενάντια στον δολοφονικό καπιταλισμό της εποχής μας, για το ψωμί, την ειρήνη και την ελευθερία των λαών, ενάντια στα καπιταλιστικά κέρδη, τον πόλεμο και τους ανταγωνισμούς, από θέσεις ανατροπής της πολιτικής της άρχουσας τάξης, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και των κυβερνήσεών τους. Από θέσεις υπεράσπισης της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, απορρίπτοντας την πολιτική ή εκλογική συμπόρευση με την ρεφορμιστική Αριστερά, να χαράξουν από σήμερα κίονας μια συντεταγμένη πορεία σταθερής πολιτικής συνεργασίας, διαλόγου και κοινής δράσης, που θα οδηγήσει στην πολιτική συστράτευση, στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και μέτωπο που απαιτεί η εποχή μας.

Απευθύνουμε την πολιτική αυτή πρόταση σε δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής, κομμουνιστικής Αριστεράς και κυρίως στους αγωνιστές και τις αγωνίστριες που συμπορευόμαστε μαζί τους στα μέτωπα του εργατικού, αντιπολεμικού, περιβαλλοντικού νεολαιίστικου κινήματος και δραστηριοποιούνται πρωτοπόρα μέσα στο κίνημα. Ζητάμε τη γνώμη τους, διεκδικούμε τη συμφωνία τους.

Την απευθύνουμε **στο ευρύτερο μαχόμενο δυναμικό** των κοινωνικό-πολιτικών συλλογικοτήτων, στην ταξική πτέρυγα, στις ανατρεπτικές τάσεις της νέας βάρδιας και ειδικά στη πρωτοπόρα ζώνη των αγωνιστών και αγωνιστριών που κατανοούν την ανάγκη συνολικής παρέμβασης του αντικαπιταλιστικού ρεύματος.

Την απευθύνουμε **στους αγωνιστές που βλέπουν με θετικό τρόπο την πολιτική πρόταση της συγκρότησης του αντικαπιταλιστικού μετώπου**, αλλά και αυτούς που **δεν έχουν ακόμα κάνει αυτήν την επιλογή**, σε μια **κοινή πορεία συντονισμού με σταθερό τρόπο** σε βασικά μέτωπα του κινήματος. Στη διατύπωση κοινών πολιτικών θέσεων και την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών,

στην προώθηση του διαλόγου (αξιοποιώντας και τη θετική πρωτοβουλία των 9 οργανώσεων για το ζήτημα του πολέμου), κατάκτησης ενός ανώτερου επιπέδου συντροφικότητας και αλληλεγγύης, **που θα οδηγήσει σε ένα νέο βήμα για το αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο/πόλο.**

Φιλοδοξούμε να παρέμβουμε στο σχετικά πλατύ ρεύμα αγωνιστών που παλεύουν μαζί μας, ή μας προσεγγίζουν με κριτικό τρόπο και να μετασηματίσουμε τη σε μεγάλο βαθμό συνδικαλιστική σχέση που έχουμε μαζί τους, σε συμφωνία με το σημερινό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και παραπέρα την επαναστατική προοπτική.

30. Με αυτόν τον τρόπο, η 5^η Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ συμβάλλει θετικά και προωθητικά στην υπέρβαση της κρίσης της ANΤΑΡΣΥΑ και τη συσπείρωση της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής Αριστεράς, **στη συγκρότηση του αναγκαίου αντικαπιταλιστικού μετώπου.**

Ξέρουμε πως η συσπείρωση δυνάμεων δεν είναι ένα μονόπρακτο, ούτε αρκεί ένα κάλεσμα. Αντίθετα απαιτείται μια **σταθερή πορεία οικοδόμησης κοινωνικών και πολιτικών προϋποθέσεων** για τη συσπείρωση ευρύτερων δυνάμεων πάνω σε μία αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, που περιλαμβάνει, την αναγκαία προγραμματική συμφωνία, την κοινή δράση στους αγώνες, την ανάληψη πολιτικών πρωτοβουλιών πάνω στα κρίσιμα θέματα της περιόδου, την κοινή επιδίωξη και επιλογή υπέρ της ανεξαρτησίας της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και την οικοδόμηση του δικού της πολιτικού μετώπου-πόλου.

Η ANΤΑΡΣΥΑ αποτέλεσε ένα πρώτο σημαντικό και με μακρόχρονη επίδραση βήμα στη συσπείρωση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής, κομμουνιστικής Αριστεράς και της ριζοσπαστικής οικολογίας. Επιδιώκουμε ένα νέο βήμα συγκρότησης των δυνάμεων αυτών, μια πρόταση συντεταγμένης πορείας για συσπείρωση νέων δυνάμεων στην κατεύθυνση του ανεξάρτητου από την αστική πολιτική και τον ρεφορμισμό αντικαπιταλιστικού μετώπου / πόλου.

Έχουμε ως **αφετηρία το πολιτικό κεκτημένο της ANΤΑΡΣΥΑ.** Το υπερασπίζουμε και το αναπτύσσουμε. Δεν συζητάμε ούτε για πλατιά ρεφορμιστικά μέτωπα, ούτε για εκλογικές συμμαχίες χωρίς αρχές, ούτε θεωρούμε τα πάντα ανοιχτά, σε μια εξαρχής συζήτηση χωρίς προαπαιτούμενα. Απευθύνουμε κάλεσμα στη βάση αρχών.

Δεν αποτελεί φιλόδοξη απάντηση στις ανάγκες και τις δυνατότητες του σήμερα μια λογική **στασιμότητας, μίζερης διαχείρισης,** μιας συγκόλλησης κάποιων οργανώσεων, χωρίς μέλη και εσωτερική ζωή, μιας εκλογικής συνεργασίας. Μια τέτοια στασιμότητα θα ενισχύσει τα φαινόμενα κρίσης, αποστράτευσης, αποξένωσης των μελών της.

Δεν συμφωνούμε με προτάσεις πλατιών εκλογικών συμμαχιών στη βάση ενός μίνιμουμ **«αντιδεξιού ή αντινεοφιλελεύθερου» προγράμματος,** σε πολιτική συμμαχία και εκλογική συμπόρευση με τέτοιες δυνάμεις, στο όνομα των δυσκολιών και της εκλογικής επιβίωσης.

Αντιπαλεύουμε την απογοήτευση και τις προτάσεις ουσιαστικής διάλυσης της ANΤΑΡΣΥΑ, που μέσα στις τωρινές συνθήκες της κρίσης και της αδυναμίας θα οδηγήσει σε συνολική ιστορική

υποχώρηση, κατακερματισμό, περιορισμό του κόσμου της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στους «χώρους», σε νίκη του ρεφορμισμού.

31. Ειδικότερα για το θέμα των εκλογών:

Από αυτή την σκοπιά η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα παρέμβει και στις εθνικές εκλογές, όποτε και αν γίνουν, αλλά και στις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές του Οκτώβρη του 2023.

Η εκλογική παρέμβαση από την σκοπιά μας γίνεται για τη συσπείρωση δυνάμεων στο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, για τη συμβολή στην πορεία οικοδόμησης του αντικαπιταλιστικού μετώπου, με τη διαμόρφωση συντροφικών, συναγωνιστικών σχέσεων.

Με βάση όλες τις διεργασίες που έχουν γίνει έως τώρα, με τις μέχρι τώρα καταγεγραμμένες θέσεις, την τακτική και τις δημοσιευμένες αποφάσεις της ΛΑΕ και ειδικά τη θέση για πολιτική και εκλογική συνεργασία γενικώς «με όλη την Αριστερά», συμπεριλαμβανομένου του ΜΕΡΑ25, εκτιμούμε ότι **δεν υπάρχουν περιθώρια πολιτικής συνεργασίας με τις δυνάμεις του χώρου αυτού.**

Διατηρούμε ανοιχτό κάλεσμα προς όλες τις άλλες δυνάμεις να τοποθετηθούν θετικά υπέρ της ανάγκης για μια ισχυρή ενότητα της Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στις επερχόμενες πολιτικές μάχες και τις εκλογές, για ένα ισχυρό μέτωπο αύριο και να συμβάλλουν σε αυτή την κατεύθυνση.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει αντέξει όλα αυτά τα χρόνια, γιατί έχει μια σημαντική πολιτική-προγραμματική συμφωνία σε σοβαρά ζητήματα, γιατί το δυναμικό της είναι μέσα στους αγώνες, γιατί η ύπαρξη μαζικής, μετωπικής αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής και κομμουνιστικής Αριστεράς είναι ανάγκη των καιρών, ανάγκη του μαχόμενου κόσμου της εργασίας.

Με πίστη σε αυτή την πεποίθηση, η 5^η Συνδιάσκεψη πρέπει να αποτελέσει αφετηρία ενός νέου άλματος.

Η 5^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ,

Αθήνα, 22/1/2023